GENERALINIO ADVOKATO
L. A. GEELHOED IŠVADA,
pateikta 2006 m. rugsėjo 12 d. [1]

Turinys

I — Įžanga ..... I - 840

II — Ginčijamas sprendimas ..... I - 840

III — Procesas Pirmosios instancijos teisme ir skundžiamas sprendimas ..... I - 842

IV — Procesas Europos Bendrijų Teisingumo Teisme ..... I - 842

V — Apeliacinio skundo pagrindai ir šalių argumentai ..... I - 843

A — Dėl pirmojo apeliacinio skundo pagrindo, pagrįsto Komisijos per tyrimą užduotų klausimų neteisėtumu ..... I - 843

1. Kontekstas ir Pirmosios instancijos teismo svarstymai ..... I - 843

2. Apeliantės kaltinimai ..... I - 845

3. Komisijos argumentai ..... I - 845

4. Vertinimas ..... I - 846

B — Dėl antrojo apeliacinio skundo pagrindo, pagrįsto Bendrijos teisės pažeidimu ir neteisingu jos taikymu bei teisės į gynybą pažeidimu dėl to, jog Pirmosios instancijos teismas dokumentą „Pasidalijimo raktas“ pripažino priimtinu įrodymu ir jį panaudojo ..... I - 847

1. Kontekstas ir Pirmosios instancijos teismo svarstymai ..... I - 847

2. Apeliantės kaltinimai ..... I - 848

3. Komisijos argumentai ..... I - 850

4. Vertinimas ..... I - 852

1 — Originalo kalba: olandų.

C — Dėl trečiojo apeliacinio skundo pagrindo, pagrįsto EB 81 straipsnio pažeidimu dėl to, jog į ginčijamą sprendimą buvo įtraukti su ieškovei pateiktais kaltinimais nesusiję motyvai ..... I - 854

1. Kontekstas ir Pirmosios instancijos teismo svarstymai ..... I - 854

2. Ieškovės kaltinimai ..... I - 855

3. Komisijos argumentai ..... I - 855

4. Vertinimas ..... I - 855

D — Dėl ketvirtojo apeliacinio skundo pagrindo, pagrįsto teisės pažeidimu, faktinių aplinkybių iškraipymu ir motyvų nenurodymu nagrinėjant ginčijamo sprendimo 1 straipsnyje nurodytą pažeidimą ..... I - 856

— Dėl penktojo apeliacinio skundo pagrindo, pagrįsto teisės pažeidimu, įrodymų iškraipymu ir motyvų nenurodymu nagrinėjant pažeidimo poveikį prekybai tarp valstybių narių ..... I - 856

1. Kontekstas ir Pirmosios instancijos teismo svarstymai ..... I - 856

2. Apeliantės kaltinimai ..... I - 859

3. Komisijos argumentai ..... I - 862

4. Vertinimas ..... I - 863

E — Dėl šeštojo, septintojo ir aštuntojo apeliacinio skundo pagrindų, pagrįstų: .... I - 869

— piktnaudžiavimu įgaliojimais, teisės klaida ir faktinių aplinkybių iškraipymu nagrinėjant ginčijamo sprendimo 2 straipsnyje nurodytą pažeidimą ..... I - 869

— piktnaudžiavimu įgaliojimais, teisės klaida ir klaidingu ginčijamo sprendimo 2 straipsnyje nurodyto pažeidimo poveikio vertinimu ..... I - 869

— piktnaudžiavimu įgaliojimais, teisės klaida ir faktinių aplinkybių iškraipymu vertinant tarp „Dalmine“ ir „British Steel“ sudarytos tiekimo sutarties nuostatas ..... I - 869

1. Kontekstas ir Pirmosios instancijos teismo svarstymai ..... I - 869

2. Apeliantės kaltinimai ..... I - 874

3. Komisijos argumentai ..... I - 877

4. Vertinimas ..... I - 879

F — Dėl devintojo ir dešimtojo apeliacinio skundo pagrindų, pagrįstų: ..... I - 887

— EB 81 straipsnio pažeidimu ir motyvų nenurodymu vertinant Komisijos veiksmus taikant Reglamento Nr. 17 15 straipsnį ir baudų apskaičiavimo metodo gaires Dalmine priskiriamo pažeidimo sunkumo vertinimo kontekste ..... I - 887

— EB 81 straipsnio pažeidimu ir motyvų nenurodymu vertinant Komisijos veiksmus taikant Reglamento Nr. 17 15 straipsnį ir baudų apskaičiavimo metodo gaires pažeidimo trukmės ir lengvinančių aplinkybių vertinimo kontekste ..... I - 887

1. Apeliantės kaltinimai ..... I - 887

2. Komisijos argumentai ..... I - 890

3. Vertinimas ..... I - 893

VI — Bylinėjimosi išlaidos ..... I - 900

VII — Išvada ..... I - 900

I — Įžanga

1. Šios bylos dalykas yra apeliacinis skundas, kurį bendrovė *Dalmine SpA* (toliau – *Dalmine*) pateikė dėl 2004 m. liepos 8 d. Europos Bendrijų Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Dalmine SpA prieš Europos Bendrijų Komisiją* (T-50/00) [2].

II — Ginčijamas sprendimas

2. Skundžiamu sprendimu Pirmosios instancijos teismas sumažino baudą, kuri ieškovei buvo paskirta 1999 m. gruodžio 8 d. Komisijos sprendimu 2003/382/EB, susijusiu su EB 81 straipsnio taikymo procedūra (byla IV/E-1/35.860-B – Besiūliai plieno vamzdžiai) [3] (toliau – ginčijamas sprendimas), ir atmetė likusią ieškinio dėl šio sprendimo panaikinimo dalį.

3. Dėl faktinių aplinkybių, kuriomis remiantis buvo priimtas ginčijamas sprendimas,

2 — Rink. p. II-2395.

3 — OL L 140, 2003, p. 1.

nurodau savo šios dienos išvadas sujungtose bylose *Sumimoto Metal Industrines Ltd ir Nippon Steel Corp. prieš Europos Bendrijų Komisiją* (C-403/04 P ir C-405/04 P, 3–12 punktai).

4. Ginčijamo sprendimo rezoliucinė dalis, kiek tai susiję su nagrinėjamu apeliaciniu skundu, numato:

„1 straipsnis

1. <...> *Dalmine SpA*, dalyvaudama susitarime, kuris, be kita ko, numatė nacionalinės besiūlių standartinių OCTG vamzdžių ir transportavimo vamzdžių projektams rinkos apsaugą, EB sutarties 81 straipsnio 1 dalies nuostatas pažeidė tokiu būdu ir tokiu mastu, kaip aprašyta anksčiau pateiktuose motyvuose.

2. <...> *Dalmine SpA* pažeidimas truko nuo 1990 iki 1995 metų <...>.

2 straipsnis

1. <...> Padariusi 1 straipsnyje nurodytą pažeidimą sudarydama sutartis, kurios lėmė OCTG vamzdžių tiekimo bendrovei *British Steel Limited* (nuo 1994 m. – *Vallourec SA*) padalijimą, *Dalmine SpA* pažeidė EB sutarties 81 straipsnio 1 dalį.

2. <...> *Dalmine* pažeidimas truko nuo 1991 m. gruodžio 4 d. iki 1999 m. kovo 30 dienos.

<...>

4 straipsnis

Pirmajame straipsnyje išvardytoms įmonėms už tame pačiame straipsnyje nustatytą pažeidimą skiriamos tokios baudos:

4.	*Dalmine SpA*	10 800 000 EUR

<...>“

III — Procesas Pirmosios instancijos teisme ir skundžiamas sprendimas

5. Septyniais ieškiniais, pateiktais Pirmosios instancijos teismo kanceliarijai nuo 2000 m. vasario 28 d. iki 2000 m. balandžio 3 d., septynios iš aštuonių bendrovių, kurioms buvo paskirtos baudos, tarp jų ir *Dalmine*, apskundė ginčijamą sprendimą.

6. *Dalmine* prašė Pirmosios instancijos teismo panaikinti visą ginčijamą sprendimą arba jo dalį, o nepatenkinus pirmojo reikalavimo, panaikinti jai paskirtą baudą arba bet kuriuo atveju ją sumažinti ir priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

7. Skundžiamu sprendimu Pirmosios instancijos teismas

— panaikino sprendimo 1 straipsnio 2 dalį tiek, kiek joje nustatyta, kad pažeidimas, už kurį ieškovė pripažinta atsakinga, truko iki 1991 m. sausio 1 dienos,

— nustatė ieškovei 10 080 000 eurų baudą,

— atmetė likusią ieškinio dalį,

— nusprendė, kad kiekviena proceso šalis padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

IV — Procesas Europos Bendrijų Teisingumo Teisme

8. *Dalmine* apeliaciniame skunde Teisingumo Teismo prašo

— visiškai arba iš dalies panaikinti skundžiamą sprendimą,

— panaikinti pirmojoje instancijoje ginčytą Komisijos sprendimą,

— nepatenkinus minėtų reikalavimų, panaikinti sprendimo 4 straipsnyje numatytą baudą arba ją sumažinti,

— nepatenkinus ir šio reikalavimo, grąžinti bylą Pirmosios instancijos teismui, kad būtų priimtas naujas sprendimas atsižvelgiant į Teisingumo Teismo sprendimą,

— nurodyti Komisijai padengti bylinėjimosi Pirmosios instancijos teisme ir Teisingumo Teisme išlaidas.

9. Komisija prašo Teisingumo Teismo visą apeliacinį skundą atmesti kaip iš dalies nepriimtiną ir bet kuriuo atveju kaip visiškai nepagrįstą bei priteisti iš apeliantės bylinėjimosi išlaidas.

V — Apeliacinio skundo pagrindai ir šalių argumentai

10. *Dalmine* savo apeliacinį skundą dėl skundžiamo sprendimo grindžia dešimtimi apeliacinio skundo pagrindų, kurie gali būti suskirstyti į keturias grupes:

— du apeliacinio skundo pagrindai yra susiję su procedūriniais pažeidimais,

— trijuose apeliacinio skundo pagrinduose ginčijamos skundžiamame sprendime padarytos klaidos, susijusios su ginčijamo sprendimo 1 straipsnyje nustatytu pažeidimu,

— trijuose apeliacinio skundo pagrinduose ginčijamos skundžiamo sprendimo klaidos, susijusios su ginčijamo sprendimo 2 straipsnyje nustatytais pažeidimais,

— galiausiai du apeliacinio skundo pagrindai yra susiję su paskirtos baudos dydžiu.

11. Pirmieji trys apeliacinio skundo pagrindai iš esmės nėra tarpusavyje susiję. Ketvirtasis ir penktasis, šeštasis, septintasis ir aštuntasis bei devintasis ir dešimtasis apeliacinio skundo pagrindai tarpusavyje yra glaudžiai susiję. Dabar aš nagrinėsiu atskirus šioms grupėms priklausančius apeliacinio skundo pagrindus.

A — *Dėl pirmojo apeliacinio skundo pagrindo, pagrįsto Komisijos per tyrimą užduotų klausimų neteisėtumu*

1. Kontekstas ir Pirmosios instancijos teismo svarstymai

12. 1997 m. vasario 13 d. ir balandžio 22 d. Komisija paprašė apeliantės pateikti informaciją apie jos galimą dalyvavimą neteisėtuose veiksmuose, konkrečiai kalbant, susitarimuose dėl vidaus rinkų pasidalijimo ir kainų. *Dalmine* į šį prašymą nepateikė išsamaus atsakymo.

13. 1997 m. birželio 12 d. Komisija vėl pareikalavo, kad *Dalmine* pateiktų šią informaciją. Kadangi ji laikėsi nuostatos, kad *Dalmine* pateikti atsakymai nėra išsamūs, 1997 m. spalio 6 d. priėmė sprendimą [4], reikalaujantį, kad apeliantė pateiktų prašomą informaciją per 30 dienų, nes priešingu atveju jai bus paskirta bauda. *Dalmine* apskundė šį sprendimą Pirmosios instancijos teismui. Ieškinys buvo pripažintas nepriimtinas [5].

14. Pirmojoje instancijoje *Dalmine* pakartotinai pareiškė, jog minėtas sprendimas yra neteisėtas, nes jo pagrindu ji yra verčiama apkaltinti save, ir dėl to ji patyrė žalos.

15. Vertindamas šį ieškinio pagrindą, Pirmosios instancijos teismas, pirmiausia nurodydamas sprendimus *Orkem prieš Komisiją* [6] ir *Mannesmannröhren-Werke prieš Komisiją* [7], patvirtino, jog įmonės, kurioms yra skirtas sprendimas pateikti informaciją Reglamento Nr. 17 [8] 11 straipsnio 5 dalies prasme, turi teisę nesuteikti jokios informacijos, jeigu grasinant bauda jos yra verčiamos pateikti atsakymus, kuriais remiantis būtų patvirtintas pažeidimo padarymo faktas (skundžiamo sprendimo 45 punktas).

16. Vėliau Pirmosios instancijos teismas priminė, jog pagal nusistovėjusią teismų praktiką [9] įmonės neprivalo duoti atsakymų, jeigu joms buvo pateiktas paprastas prašymas pateikti informaciją pagal Reglamento Nr. 17 11 straipsnio 1 dalies nuostatas. Todėl jos negali skųstis teisės neapkaltinti savęs pažeidimu, jeigu laisva valia pateikė atsakymus į šį prašymą (skundžiamo sprendimo 46 punktas).

17. Nenagrinėdamas šio ieškinio pagrindo priimtinumo Pirmosios instancijos teismas tik pažymėjo, kad ginčijamas sprendimas gali būti neteisėtas tik tuo atveju, jei 1997 m. spalio 6 d. Sprendime nagrinėjami klausimai vertė *Dalmine* pripažinti pažeidimus, nustatytus ginčijamame sprendime. Nors Komisija savo pradinėje 1997 m. balandžio 22 d. užklausoje buvo pateikusi ilgą klausimų sąrašą, 1997 m. spalio 6 d. Sprendime jos klausimai *Dalmine* buvo susiję tik su visiškai objektyvių dokumentų bei informacijos pa-

4 — C(1997) 3036, IV 35.860, nepaskelbtas.

5 — 1998 m. birželio 24 d. Pirmosios instancijos teismo nutartis *Dalmine prieš Komisiją* (T-596/97, Rink. p. II-2383).

6 — 1989 m. spalio 18 d. Sprendimas (374/87, Rink. p. 3283, 35 punktas).

7 — 2001 m. vasario 20 d. Sprendimas (T-112/98, Rink. p. II-729, 67 punktas).

8 — 1962 m. vasario 6 d. Tarybos reglamentas Nr. 17 – Pirmasis reglamentas, įgyvendinantis Sutarties 85 ir 86 straipsnius (OL 13, 1962, p. 204).

9 — Pirmosios instancijos teismas nurodo savo 2000 m. kovo 15 d. Sprendimą *Cimenteries CBR ir kt. prieš Komisiją* (sprendimas „*Cementas*") (susijusios bylos T-25/95, T-26/95, T-30/95–T-32/95, T-34/95–T-39/95, T-42/95–T-46/95, T-48/95, T-50/95–T-65/95, T-68/95–T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 ir T-104/95, Rink. p. II-491, 734 punktas).

teikimu ir negalėjo priversti *Dalmine* pripažinti pažeidimo faktą (skundžiamo sprendimo 47 punktas).

2. Apeliantės kaltinimai

18. Apeliantės nuomone, pripažindamas Komisijos tyrimo metu užduotus klausimus teisėtus, Pirmosios instancijos teismas klaidingai taikė teisę ir pažeidė jos teisę į gynybą. Taip buvo pažeista apeliantės teisė nebūti verčiamai apkaltinti save. Grįsdama šį savo argumentą apeliantė nurodo 1997 m. spalio 6 d. Komisijos sprendimo I priede pateiktą 1 klausimo d punktą [10]. Atsakymas į šį klausimą, jos nuomone, būtų neabejotinai suponavęs savęs apkaltinimą.

19. Posėdyje apeliantė teigė, jog šis apeliacinio skundo pagrindas negali būti vertinamas paprasčiausiai darant nuorodas į esamą teismų praktiką, kurią Pirmosios instancijos teismas dar kartą apibendrino savo sprendime *Mannesmann*. Faktinės aplinkybės, kurios turėjo įtakos priimant šį sprendimą, stipriai skyrėsi nuo nagrinėjamos bylos aplinkybių.

3. Komisijos argumentai

20. Komisija teigia, jog apeliantės argumentai paremti klaidingomis prielaidomis. Pastarosios nurodoma 1 klausimo d dalis iš tikrųjų buvo pateikta 1997 m. spalio 6 d. Komisijos sprendimo I priede. Tačiau, kaip matyti iš sprendimo rezoliucinės dalies 1 straipsnio [11], apeliantė nebuvo įpareigota atsakyti į šį klausimą.

21. Kadangi *Dalmine* neturėjo pareigos atsakyti į šį klausimą, Pirmosios instancijos teismas galėjo pagrįstai pripažinti, kad toje byloje nebuvo pažeistos atsakovės teisės.

22. Be to, *Dalmine* niekada nėra atsakiusi į 1 klausimo d punktą.

10 — Šio klausimo formuluotė buvo tokia: „Prašome aprašyti susitikimų, dėl kurių jūs negalėjote rasti atitinkamų dokumentų, tikslus, priimtus sprendimus, prieš susitikimus ir po jų gautų dokumentų tipą, rinkų pasidalijimą („sharing keys") aptartą ir (arba) nustatytą remiantis geografinėmis zonomis ir šių sprendimų galiojimo laiką („Target Price" – „TP", „Winning Price" – „WP", „Proposal Price" – „PP", „Rock Bottom Prices" – „RBP")."

11 — Jame numatyta: „1 straipsnis. *Dalmine* turi suteikti informaciją, kurios yra prašoma atsakant į šio sprendimo I priede pateiktų klausimo Nr. 1 b punktą, klausimo Nr. 3 b punktą ir klausimą Nr. 8 per trisdešimt dienų nuo šio prašymo gavimo dienos."

4. Vertinimas

23. Fizinio ar juridinio asmens, kurio atžvilgiu yra atliekamas tyrimas dėl galimų EB sutarties konkurencijos normų pažeidimų, teisė nebūti verčiamam apkaltinti save yra vienas iš teisės į teisingą bylos nagrinėjimą, kuriam vykstant turi būti užtikrinta teisė į gynybą, principų.

24. Anksčiau nurodytoje teismų praktikoje Teisingumo Teismas ir Pirmosios instancijos teismas tai aiškiai pripažino.

25. Teisės į teisingą bylos nagrinėjimą esminis elementas grindžiamas tuo, jog niekas negali būti *verčiamas* [12] apkaltinti save. Jei šio reikalavimo nėra laikomasi, šalis, kurios atžvilgiu yra atliekamas tyrimas, gali pati nuspręsti, ar ji atsakys į pateiktus klausimus ir kaip tai padarys.

26. Priimdama tokį sprendimą šalis gali vadovautis labai skirtingais požiūriais į tokius aspektus kaip bendradarbiavimo su Komisija vėlesnėse tyrimo stadijose privalumai ir trūkumai, prieš ją surinktų įkalčių svarumas ir su tuo susiję lūkesčiai dėl tyrimo sėkmės ar nesėkmės.

27. Jeigu šalis neturi šios vertinimo laisvės, nes ji yra įpareigota atsakyti į jai iškeltus klausimus, sprendimas, ar nebuvo pažeistas savęs apkaltinimo draudimo principas, pirmiausia priklausys nuo tokių klausimų turinio.

28. Nagrinėjant pirmąjį apeliacinio skundo pagrindą šis antrasis etapas, kuris galėtų šioje byloje įpareigoti išsamiau išanalizuoti 1997 m. spalio 6 d. Sprendimo I priede pateikto klausimo turinį, yra visiškai nereikalingas.

29. Šio sprendimo rezoliucinės dalies 1 straipsnyje yra numatytas baigtinis klausimų, į kuriuos *Dalmine* turėjo atsakyti, sąrašas. 1 klausimo d punkto šiame sąraše nėra.

30. Taigi *Dalmine* galėjo laisvai nuspręsti, ar jai atsakyti į šį klausimą. Ji nusprendė neatsakyti.

31. Iš to seka, kad apeliacinio skundo pagrindas yra nepagrįstas. *Dalmine* nebuvo verčiama apkaltinti save, ir ji nepateikė atsakymo, kuris galėtų būti laikomas savęs apkaltinimu.

12 — Pažymėta mano.

32. Jeigu, kaip apeliantė užsiminė posėdyje, apeliaciniu skundu siekiama daugiau ir jis apima tai, kad draudimas užduoti klausimus, kurių atsakymai lemtų savęs apkaltinimą, turi būti taikomas klausimų, į kuriuos apklausiama ginčo šalis neprivalo atsakyti, atžvilgiu, tai *in extremis* privestų prie šiek tiek absurdiškos situacijos, kai tyrimą vykdanti institucija nebegalėtų paraginti apklausiamo asmens savanoriškai prisipažinti padarius pažeidimą, net jeigu jo atžvilgiu turima nenuginčijamų pažeidimo įrodymų.

33. Vis dėlto toks platus šio apeliacinio skundo pagrindo aiškinimas, net manant, kad jis yra pagrįstas, nes posėdyje pateikti su šiuo klausimu susiję apeliantės argumentai nebuvo nei aiškūs, nei tikslūs, neleidžia šio apeliacinio skundo pagrindo pripažinti pagrįsto.

B — *Dėl antrojo apeliacinio skundo pagrindo, pagrįsto Bendrijos teisės pažeidimu ir neteisingu jos taikymu bei teisės į gynybą pažeidimu dėl to, jog Pirmosios instancijos teismas dokumentą „Pasidalijimo raktas" pripažino priimtinu įrodymu ir jį panaudojo*

1. Kontekstas ir Pirmosios instancijos teismo svarstymai

34. Pirmojoje instancijoje apeliantė tvirtino, kad dokumentas „Pasidalijimo raktas" yra nepriimtinas kaip 1 ir 2 ginčijamo sprendimo straipsniuose nurodytų pažeidimų įrodymas, nes Komisija neatskleidė jo autorių tapatybės ar šaltinio. Be šios informacijos, reikia atsargiai vertinti tokio įrodymo tikrumą bei jo įrodomąją galią (skundžiamo sprendimo 67 punktas).

35. Skundžiamame sprendime Pirmosios instancijos teismas, remdamasis nusistovėjusioje Europos Bendrijų teismų praktikoje įtvirtintu laisvo įrodymų vertinimo principu [13], pareiškė, kad nepaisant to, jog *Dalmine* argumentai gali būti svarbūs vertinant dokumento „Pasidalijimo raktas" patikimumą bei įrodomąją galią, negalima teigti, kad šis dokumentas yra nepriimtinas įrodymas (skundžiamo sprendimo 72 ir 73 punktai).

36. Be to, apeliantė pirmojoje instancijoje priekaištavo dėl to, jog buvo atsižvelgiama į jos buvusių vadovų apklausų protokolus, parengtus remiantis šių asmenų parodymais kitame – baudžiamajame – su šiuo Komisijos tyrimu visiškai nesusijusiame procese. Šie protokolai yra nepriimtini įrodymai. Savo

13 — Pirmosios instancijos teismas remiasi teisėjo B. Vesterdorf, ėjusio generalinio advokato pareigas, išvada byloje, kurioje buvo priimtas 1991 m. spalio 24 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimas *Rhône-Poulenc prieš Komisiją* (T-1/89, Rink. p. II-867); 2000 m. kovo 23 d. Teisingumo Teismo sprendimu *Met-Trans ir Sagpol* (C-310/98 ir C-406/98, Rink. p. I-1797, 29 punktas) ir 2002 m. lapkričio 7 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimu *Vela ir Tecnagrind prieš Komisiją* (T-141/99, T-142/99, T-150/99 ir T-151/99, Rink. p. II-4547, 223 punktas).

argumentus ieškovė grindė remdamasi sprendimu *„Ispanijos bankai“* [14], kuriuo, jos nuomone, galima vadovautis sprendžiant šį ginčą (skundžiamo sprendimo 76 ir 77 punktai).

37. Pirmosios instancijos teismas atsisakė remtis sprendimu *„Ispanijos bankai“* ir nurodė, kad šis sprendimas yra susijęs su nacionalinių institucijų naudojimu informacijos, Komisijos surinktos pagal Reglamento Nr. 17 11 straipsnį. Nagrinėjama byla yra susijusi su Reglamento Nr. 17 20 straipsniu. Todėl tai, ar Komisija gali gaunamą informaciją perduoti nacionalinei institucijai ir ar pastarosios ją gali naudoti kaip įrodymus, yra sprendžiama pagal Bendrijos teisę (skundžiamo sprendimo 84 ir 85 punktai).

38. Tačiau kompetentingų nacionalinių institucijų pagal nacionalinę baudžiamąją teisę gautos informacijos perdavimo Komisijai teisėtumas iš esmės yra šių nacionalinių institucijų atliekamus tyrimus reglamentuojančios nacionalinės teisės reguliavimo dalykas. Todėl šis klausimas priklauso nacionalinių teismų kompetencijai [15]. Iš *Dalmine* argumentų nėra aišku, ar dėl minėtų protokolų naudojimo Bendrijos lygmeniu teisėtumo apskritai buvo kreiptasi į kompetentingą Italijos teismą, ir *Dalmine* nepateikė jokių įrodymų, kad toks naudojimas prieštarauja atitinkamoms Italijos teisės aktų nuostatoms.

39. Baigdamas Pirmosios instancijos teismas konstatuoja, kad *Dalmine* argumentai yra susiję tik su ginčijamų protokolų įrodomąja galia, o ne su jų kaip įrodymų priimtinumu šioje byloje (skundžiamo sprendimo 90 punktas).

2. Apeliantės kaltinimai

40. Apeliantė ginčija tai, kad dokumentas „Pasidalijimo raktas“ ir *Dalmine* ankstesnių vadovų apklausų protokolai buvo pripažinti įrodymais.

41. Grįsdama pirmąjį kaltinimą, ieškovė teigia, jog dokumentas „Pasidalijimo raktas“ yra anoniminis dviem požiūriais: pirma,

14 — 1992 m. liepos 16 d. Teisingumo Teismo sprendimas *Asociación española de Banca Privada ir kt.* (C-67/91, Rink. p. I-4795, 35 ir paskesni punktai).

15 — Pirmosios instancijos teismas dar pabrėžia, kad Bendrijos teismai apeliaciniame procese pagal EB 230 straipsnį neturi teisės pagal Bendrijos teisę vertinti nacionalinių institucijų veiksmų teisėtumo, ir šiame kontekste pagal analogiją, be kita ko, nurodo 1992 m. gruodžio 3 d. Teisingumo Teismo sprendimą *Oleificio Borelli prieš Komisiją* (C-97/91, Rink. p. I-6313, 9 punktas).

nebuvo atskleista šį dokumentą perdavusio asmens tapatybė ir, antra, nėra žinomas jo autorius ir surašymo aplinkybės.

42. Remdamasi sprendimais *Komisija prieš Tordeur* [16], *Vela ir Tecnagrind prieš Komisiją* ir *Met-Trans ir Sagpol* [17], apeliantė teigia, jog Pirmosios instancijos teismas neturėjo teisės šio dokumento pripažinti įrodymu.

43. Be to, prieš pripažįstant anoniminį dokumentą įrodymu bet kuriuo atveju turėjo būti patikrintas jo nenuginčijamumas ir patikimumas. Bet ir tuomet jis tikrai būtų paskatinęs pradėti tyrimą, nors jo ir nebūtų galima naudoti kaip skundžiamo EB sutarties konkurencijos normų pažeidimo įrodymo.

44. Šiuo klausimu *Dalmine* nurodo, kad skundžiamas sprendimas yra prieštaringas, nes, viena vertus, Pirmosios instancijos teismas teigia, jog *Dalmine* argumentai gali būti svarbūs vertinant dokumento patikimumą, tačiau, kita vertus, jis neatlieka šių argumentų turinio analizės.

16 — 1985 m. spalio 3 d. Sprendimas *Komisija prieš Tordeur* (232/84, Rink. p. 3223).

17 — Nurodyta 13 išnašoje.

45. Galiausiai Pirmosios instancijos teismas turėjo atsakyti į klausimą, ar Komisija iš tikrųjų turėjo nenuginčijamą pagrindą neatskleisti informatoriaus tapatybės.

46. Dėl antrojo kaltinimo apeliantė pirmiausia pabrėžė, jog Komisija privalėjo ją nedelsiant informuoti, kai tik jai buvo perduoti aptariami apklausų protokolai. Komisijos neveikimą reikia laikyti Europos žmogaus teisių konvencijos 6 straipsnio 1 dalyje įtvirtintos ir Europos Žmogaus Teisių Teismo praktikoje sukonkretintos teisės į teisingą bylos nagrinėjimą pažeidimu.

47. Antra, apeliantė teigia, kad nepaisant to, jog Pirmosios instancijos teismas pareiškė nuomonę dėl protokolų perdavimo Komisijai teisėtumo, jis neatsakė į esminį klausimą, ar Komisija turėjo teisę atlikdama savo tyrimą panaudoti šiuos dokumentus. Apeliantės nuomone, Komisija juos galėjo naudoti tik

kaip įkalčius, o ne kaip *Dalmine* padaryto pažeidimo įrodymus [18]. Šiuo klausimu apeliantė nurodo, kad aptariami dokumentai buvo tik laikino pobūdžio ir kad jų patikimumas baudžiamajame procese, per kurį jie buvo rinkti, dar nebuvo patvirtintas.

3. Komisijos argumentai

48. Dėl pirmojo kaltinimo Komisija ginčija argumentą, jog Pirmosios instancijos teismas dokumento „Pasidalijimo raktas" neturėjo teisės pripažinti įrodymu. Šis apeliantės argumentas nėra paremtas jokia jos nurodyta teismų praktika.

49. Visų pirma sprendimo *Met-Trans ir Sagpol* [19] 29 punkte nėra numatyta, kad pagal nacionalinę procesinę teisę priimtinais nelaikomi įrodymai negalėtų būti tokie pripažinti Bendrijos lygmenyje. Net jei ši prezumpcija būtų teisinga, *quod non*, „panašus procesas", į kurį reikėtų atsižvelgti vertinant įrodymų priimtinumą Komisijos pradėtame procese dėl konkurencijos teisės pažeidimų, tikrai nebūtų susijęs tik su vienos valstybės narės baudžiamojo proceso teise, bet mažų mažiausiai su *skirtingų* valstybių narių baudžiamojo proceso ir materialine baudžiamąja teise.

50. Atsakydama į ieškovės argumentą, kad Pirmosios instancijos teismas, prieš priimdamas dokumentą „Pasidalijimo raktas" kaip tinkamą ir panaudojamą įrodymą, turėjo patikrinti apeliantės argumentus dėl jo patikimumo, Komisija teigia, jog apeliantė šių argumentų nebuvo pateikusi pirmojoje instancijoje. Todėl ji negali priekaištauti Pirmosios instancijos teismui dėl to, kad jis nepatikrino šio dokumento patikimumo.

51. Be to, šiuo klausimu Komisija pažymi, jog abiejuose paraleliniuose procesuose pirmojoje instancijoje dokumento „Pasidalijimo raktas" patikimumas buvo aiškiai aptartas [20].

18 — Šiuo klausimu apeliantė remiasi sprendimu *„Ispanijos bankai"* (nurodytas 14 išnašoje), iš kurio išplaukia principas, kad tam tikrą informaciją turinti institucija jos negali panaudoti jokiais kitais tikslais, kaip tik tais, dėl kurių ši informacija buvo surinkta. Kai informacija yra perduodama kitoms institucijoms, pastarosios ją turi teisę naudoti tik kaip įkalčius, į kuriuos galima atsižvelgti priimant sprendimą dėl tyrimo procedūros pradėjimo. Tačiau ši informacija turi būti skirta tik nacionalinių institucijų vidiniam naudojimui. Todėl šios informacijos jos negali naudoti kaip įrodymų (minėto sprendimo 37, 39, 42 ir 53 punktai).

19 — Jame numatyta: „įrodymo sąvokos Bendrijos teisė nereglamentuoja, todėl iš esmės visi vykstant panašiems procesams valstybių narių procesinėje teisėje pripažįstami įrodymai yra priimtini".

20 — 2004 m. liepos 8 d. Sprendimai *JFE Engineering Corp. ir kt. prieš Komisiją* (T-67/00, T-68/00, T-71/00 ir T-78/00, Rink. p. II-2501, 274 punktas) ir *Mannesmannröhren-Werke AG prieš Komisiją* (T-44/00, Rink. p. II-2223, 94 punktas).

52. Šiuo klausimu Pirmosios instancijos teismas nustatė, kad „šio dokumento patikimumas, be jokios abejonės, nedidelis dėl to, kad jo parengimo aplinkybės iš esmės yra nežinomos, ir Komisijos teiginiai šiuo atžvilgiu negali būti patikrinti“ [21]. Vis dėlto „dokumentas „Pasidalijimo raktas“ išlaiko tam tikrą įrodomąją vertę, kad Komisijos turimų nuoseklių įrodymų kontekste paremtų tam tikrus esminius teiginius, nurodytus Verluca pareiškime, dėl besiūlius OCTG vamzdžius apimančio rinkos pasidalijimo susitarimo egzistavimo“ [22].

53. Dėl apeliantės argumento, kad Pirmosios instancijos teismas nepagrįstai nenagrinėjo, ar iš tiesų buvo svarbių priežasčių neatskleisti informatoriaus tapatybės, Komisija nurodo, kad Teisingumo teismas šį argumentą buvo atmetęs sprendime *Adams* [23].

54. Dėl antrojo kaltinimo Komisija pažymi, kad argumentas, jog ji privalėjo ieškovę nedelsiant informuoti, kai tik jai buvo perduoti aptariami apklausų protokolai, neturi jokio teisinio pagrindo. Ši pareiga negali būti išvesta ir iš Europos žmogaus teisių konvencijos ar Europos Žmogaus Teisių Teismo praktikos.

55. Be to, pagal galiojančią Bendrijos teisę ieškovė turi teisę susipažinti su dokumentais nuo pranešimo apie kaltinimus momento arba iš karto po to. To pakanka, kad būtų užtikrinta teisė į gynybą. Apeliantė negali tikinti, kad jos teisė į gynybą buvo pažeista dėl to, jog ji apie protokolus galėjo sužinoti ne prieš pranešimo apie kaltinimus momentą, o tik tokio pranešimo momentu.

56. Atsakydama į antrąjį apeliantės argumentą Komisija teigia, jog dėl to, kad pagal Reglamento Nr. 17 11 straipsnio 1 dalį ji turi teisę iš valstybių narių vyriausybių ir kompetentingų institucijų gauti visą reikalingą informaciją, ji taip pat turi galėti šią informaciją panaudoti.

57. Pirmosios instancijos teismas taip pat teisingai nusprendė, kad nei jis, nei Komisija neturi kompetencijos įvertinti tokios informacijos perdavimo teisėtumo pagal taikytiną nacionalinę proceso teisę [24]. Tai yra atitinkamo nacionalinio teismo kompetencija.

21 — Minėto sprendimo *JEE Engineering Corp. ir kt. prieš Komisiją* 274 punktas.

22 — Ten pat, 288 punktas.

23 — 1984 m. lapkričio 7 d. Sprendimas *Adams prieš Komisiją* (145/83, Rink. p. 3539, 35 punktas).

24 — Skundžiamo sprendimo 86 punktas.

58. Tačiau ieškovė pirmojoje instancijoje, remiantis Pirmosios instancijos sprendimu [25], nepateikė jokių argumentų, patvirtinančių, jog buvo kreiptasi į Italijos teismus su prašymu įvertinti apklausų protokolų perdavimo ir jų naudojimo Bendrijos lygmeniu teisėtumą.

4. Vertinimas

59. Dėl pirmojo šį apeliacinio skundo pagrindą pagrindžiančio kaltinimo pakanka nurodyti mano išvadą byloje *Salzgitter Mannesmann GmbH* (buvusi – *Mannesmannröhren-Werke GmbH*) *prieš Komisiją* [26].

60. Šios išvados 50–70 punktuose aš vertinau apeliantės toje byloje atitinkamus, tačiau kiek išsamiau išdėstytus kaltinimus dėl dokumento „Pasidalijimo raktas" priimtinumo ir juos atmečiau.

61. Mano nuomone, minėtoje išvadoje išdėstyti samprotavimai visiškai tinka argumentams, kuriuos *Dalmine* pateikė grįsdama savo pirmąjį kaltinimą, paneigti.

62. Dėl antrojo šį apeliacinio skundo pagrindą pagrindžiančio kaltinimo taip pat negaišiu laiko.

63. Pirmajam apeliantės argumentui, jog Komisija privalėjo ją nedelsiant informuoti, kai tik Komisijai buvo perduoti aptariami apklausų protokolai, aš, kaip ir Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 83 punkte, galiojančioje Bendrijos teisėje negaliu nurodyti jokio jį pagrindžiančio pagrindo.

64. Teisė į teisingą bylos nagrinėjimą taip pat negali būti suprantama taip, jog iš jos kyla ši ieškovės minima Komisijos pareiga. Jeigu pastaroji, kaip kompetentinga institucija, turėtų perduoti informaciją, galinčią patvirtinti įtarimus apie EB sutarties konkurencijos teisės normų pažeidimą, šį pažeidimą galbūt padariusiems asmenims, tokia Komisijos pareiga stipriai apsunkintų, o gal net padarytų neįmanomą, tolesnį tyrimo vykdymą ir jo užbaigimą.

65. Tokiu atveju pažeidime dalyvaujančios bendrovės dar pačioje pirminėje tyrimo stadijoje galėtų imtis atitinkamų priemonių,

25 — Skundžiamo sprendimo 87 punktas.

26 — Sprendimas byloje C-411/04 P.

trukdysiančių Komisijai rinkti papildomus įrodymus [27].

66. Antrasis argumentas yra šiek tiek sudėtingesnis.

67. Iš esmės apeliantė teigia, jog Pirmosios instancijos teismas, vertindamas, ar protokolai buvo priimtini ir panaudotini įrodymai, neturėjo apsiriboti patikrinimu, pagal kokią teisę ir koks teismas vykstant baudžiamajam procesui turėtų vertinti surinktų įrodymų perdavimo Komisijai ir jų panaudojimo kaip tariamų pažeidimų įrodymų teisėtumą.

68. Be to, Pirmosios instancijos teismas turėjo įvertinti, ar medžiaga, kurią Komisija gavo iš nacionalinės valdžios institucijų ir dėl kurios kyla įtarimas, jog ji buvo perduota neteisėtai, yra priimtinas ir panaudotinas įrodymas.

69. Šiuo klausimu apeliantė nurodo sprendimą *„Ispanijos bankai“*, iš kurio atitinkamai išplaukia, kad nacionalinės valdžios institucijų Komisijai perduota informacija gali būti skirta tik vidiniam naudojimui ir panaudota tik kaip galimo pažeidimo įkalčiai; remiantis sprendimu, tokios pačios sąlygos taikomos ir informacijos, kurią nacionalinės valdžios institucijos gauna iš Komisijos, atžvilgiu.

70. Mano nuomone, šiam argumentui negali būti pritarta, nes juo nėra atsižvelgiama į tai, kad minimas Teisingumo Teismo sprendimas paremtas sisteminiu Komisijos įgaliojimų rinkti informaciją, šių įgaliojimų apimties bei suinteresuotųjų šalių interesų, kurių Komisija turi paisyti naudodamasi savo įgaliojimais, įvertinimu. Šiuo pagrindu Teisingumo Teismas padarė išvadą, jog Komisijos nacionalinės valdžios institucijoms perduotos informacijos panaudojimui gali būti taikomi apribojimai.

71. Tačiau į klausimus, ar nacionalinės valdžios institucija gali Komisijai suteikti informaciją, kokie apribojimai ir sąlygos galioja Komisijai naudojantis šia medžiaga, ir ar ji gali būti paviešinta, gali atsakyti tik nacionalinis teismas, remdamasis taikytina nacionaline teise, kaip teisingai skundžiamo sprendimo 86 punkte nusprendė Pirmosios instancijos teismas.

72. Iš to taip pat matyti, kad Komisija, pagal Reglamento Nr. 17 11 straipsnio 1 dalį kreipdamasi dėl informacijos į nacionalinės valdžios institucijas, gali tikėtis, jog ji šia

27 — Tai nurodo ir Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 83 punkto paskutiniame sakinyje.

informacija, kiek tai galima ir būtina, galės pasinaudoti kaip įrodymais su sąlyga, kad nacionalinės valdžios institucijos, remdamosi savo vidaus teise, šios informacijos panaudojimui netaiko apribojimų ar papildomų sąlygų. Todėl nepažeidžiant nacionalinių institucijų atitinkamai nustatytų apribojimų ir sąlygų ši informacija laikytina leistinais ir panaudojamais įrodymais.

73. Tokios išvados neprieštarauja atsakovų teisės į teisingą bylos nagrinėjimą reikalavimui. Jos suteikia dvejopas galimybes tiek Komisijos, tiek teismo atžvilgiu pasiremti tuo, kad nagrinėjama informacija pagal nacionalinę teisę buvo suteikta neteisėtai arba kad pasinaudojimui ja neteisėtai nebuvo taikomos papildomos sąlygos ir apribojimai.

74. Tačiau tokie argumentai turėtų būti paremti pirminiais procesiniais veiksmais kompetenciją aiškinti taikytiną nacionalinę teisę turinčiame valstybės narės teisme ir remiantis jo praktika.

75. Nepakanka paprasčiausiai remtis nacionaline teise, kad būtų pagrįstas atsisakymas valstybės narės informaciją priimti kaip įrodymus. Toks rėmimasis sąlygotų arba automatinį atsisakymą priimti atitinkamą įrodymą, arba tai, kad iš Bendrijos teismo būtų reikalaujama atlikti vertinimą, kuriam jis neturi kompetencijos.

76. Kadangi iš pirmosios instancijos dokumentų nagrinėjamoje byloje neišplaukia, kad apeliantė ėmėsi veiksmų kreiptis į kompetentingą nacionalinį teismą dėl aptariamų protokolų perdavimo ir jų panaudojimo Komisijos tyrime teisėtumo įvertinimo, ir kadangi neegzistuoja aplinkybės, iš kurių išplauktų, kad toks panaudojimas pažeidžia galiojančią Italijos teisę, Pirmosios instancijos teismas teisingai nustatė, jog šie protokolai, kaip *Dalmine* priskiriamo pažeidimo įrodymai, yra priimtini ir panaudotini.

77. Todėl ir antrasis šį apeliacinio skundo pagrindą pagrindžiantis kaltinimas yra atmestinas kaip nepagrįstas.

C — Dėl trečiojo apeliacinio skundo pagrindo, pagrįsto EB 81 straipsnio pažeidimu dėl to, jog į ginčijamą sprendimą buvo įtraukti su ieškovei pateiktais kaltinimais nesusiję motyvai

1. Kontekstas ir Pirmosios instancijos teismo svarstymai

78. Pirmojoje instancijoje *Dalmine* priekaištavo, kad skundžiamame sprendime yra minimi tam tikri faktai, kurie visai nėra

susiję su nustatytais pažeidimais, tačiau gali jai pakenkti, pavyzdžiui, už Bendrijos ribų esančių rinkų nustatymai ar susitarimas dėl kainų [28], kurie visiškai nėra susiję su skundžiamo sprendimo 1 ir 2 straipsniuose nustatytais pažeidimais.

79. Skundžiamo sprendimo 134 straipsnyje Pirmosios instancijos teismas nustatė, „kad teisės aktai nenumato, jog sprendimo adresatas turi teisę ginčyti kai kuriuos sprendimo motyvus, pateikdamas ieškinį dėl panaikinimo pagal EB 230 straipsnio nuostatas, jeigu šie motyvai nesukelia saistančių teisinių pasekmių, pažeidžiančių asmens interesus [29]. Sprendimo motyvai iš esmės negali sukelti tokių pasekmių. Ieškovė šioje byloje nepaaiškino, kaip ginčijami motyvai galėtų sukelti tokių pasekmių, kad pasikeistų jos teisinė padėtis".

2. Ieškovės kaltinimai

80. Grįsdama šį apeliacinio skundo pagrindą apeliantė iš esmės reiškia kaltinimą dėl to, kad Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 134 punkte klaidingai neatsižvelgė į Reglamento Nr. 17 21 straipsnio 2 dalį. Pagal šią nuostatą, atsižvelgdama į bendrovių teisėtą interesą apsaugoti verslo paslaptis, Komisija galėjo ir privalėjo apsiriboti tik sprendimo turinio esmės paskelbimu.

3. Komisijos argumentai

81. Komisijos nuomone, Pirmosios instancijos teismas teisingai nustatė, kad, viena vertus, sprendimo adresatas, pateikdamas ieškinį dėl panaikinimo, neturi teisės ginčyti tam tikrų sprendimo motyvų, išskyrus atvejus, kai šie motyvai sukelia saistančių teisinių pasekmių, galinčių pažeisti asmens interesus, ir kad, kita vertus, *Dalmine* neįrodė, jog ginčijami motyvai sukėlė teisinių pasekmių, kurios galėtų pakeisti jos teisinę padėtį.

4. Vertinimas

82. Šiam apeliacinio skundo pagrindui negalima pritarti. Jeigu apeliantė turi priekaištų dėl tam tikrų faktų paminėjimo sprendime, kurie, jos nuomone, nėra svarbūs Komisijai

28 — Šiuo klausimu ieškovė nurodo ginčijamo sprendimo 54–61, 70–77 bei 121 ir 122 punktus.

29 — Šiuo klausimu Pirmosios instancijos teismas nurodo savo 2000 m. kovo 22 d. Sprendimą *Coca-Cola prieš Komisiją* (T-125/97 ir T-127/97, Rink. p. II-1733, 77 ir 80–85 punktai).

nustatant pažeidimą, ji negali, kaip teisingai pabrėžia Pirmosios instancijos teismas, to ginčyti pareikšdama ieškinį dėl pažeidimą konstatavusio sprendimo panaikinimo.

83. Jeigu apeliantė mano, jog dėl šių faktų paviešinimo ji galėtų patirti nuostolių dėl to, kad jos saugotinos verslo paslaptys patenka į viešumą arba kad tretieji asmenys jai gali pareikšti reikalavimus dėl nuostolių atlyginimo, ji gali kreiptis į Komisiją su prašymu atsižvelgti į šias aplinkybes skelbiant sprendimą Oficialiajame leidinyje [30].

84. Be to, jeigu apeliantė mano, jog dėl paviešinto sprendimo ji patyrė nuostolių, ji gali šiuo pagrindu, remdamasi EB 288 straipsnio 2 dalimi, pareikšti ieškinį Teisingumo Teisme, su sąlyga, kad toks ieškinys dėl nuostolių atlyginimo atitinka jam keliamus likusius reikalavimus. Todėl nėra būtinybės toliau vertinti šio apeliacinio skundo pagrindo.

30 — Komisija nurodo, jog apeliantė neginčijo Komisijos sprendimo skelbti nekonfidencialią sprendimo versiją.

D — *Dėl ketvirtojo apeliacinio skundo pagrindo, pagrįsto teisės pažeidimu, faktinių aplinkybių iškraipymu ir motyvų nenurodymu nagrinėjant ginčijamo sprendimo 1 straipsnyje nurodytą pažeidimą*

— Dėl penktojo apeliacinio skundo pagrindo, pagrįsto teisės pažeidimu, įrodymų iškraipymu ir motyvų nenurodymu nagrinėjant pažeidimo poveikį prekybai tarp valstybių narių

1. Kontekstas ir Pirmosios instancijos teismo svarstymai

85. Pirmojoje instancijoje Komisijos sprendimo 1 straipsnį *Dalmine* ginčijo remdamasi dviem ieškinio pagrindais:

— sprendimas pažeidžia EB 253 straipsnyje įtvirtintą pareigą motyvuoti ir jame neteisingai taikomas EB 81 straipsnis. Komisija neatliko išsamios atitinkamos rinkos analizės ir dėl to negalėjo įvertinti, ar yra pagrindas taikyti EB 81 straipsnio 1 dalį, ir taip pažeidė šią nuostatą (skundžiamo sprendimo 137 punktas),

— jos dalyvavimas ginčijamo sprendimo 1 straipsnyje nurodytame pažeidime nedarė reikšmingesnio poveikio konkurencijai, be kita ko, dėl to, kad jos vaidmuo Italijos standartinių OCTG vamzdžių bei transportavimo vamzdžių projektams rinkoje buvo nedidelis ir ji nebuvo patikima kartelinio susitarimo dalyvė (skundžiamo sprendimo 159 punktas).

sudarė tik mažą visos Italijos transportavimo vamzdžių rinkos dalį (skundžiamo sprendimo 141 punktas).

87. 145–158 punktuose Pirmosios instancijos teismas išsamiai nagrinėjo šiuos argumentus.

86. Pirmasis ieškinio pagrindas, remiantis skundžiamo sprendimo 138–141 punktais, buvo paremtas trimis teiginiais:

88. Pirmąjį argumentą Pirmosios instancijos teismas vertino skundžiamo sprendimo 145–151 punktuose. 145 ir 146 punktuose apibendrinęs atitinkamą su pareiga motyvuoti ir su kaltinimu dėl galbūt perteklinio motyvavimo susijusią teismų praktiką, 147 punkte Pirmosios instancijos teismas primena apie nusistovėjusią teismų praktiką, kuria remiantis siekiant nustatyti EB 81 straipsnio pažeidimą, kai įrodoma, kad egzistuoja susitarimas ar suderinti veiksmai, kurių tikslas riboti konkurenciją, neturi būti papildomai įrodyta, kad kartu buvo padarytas neigiamas poveikis konkurencijai.

— Komisija nepateikė jokių tikslių duomenų apie standartinių OCTG vamzdžių ir transportavimo vamzdžių projektams rinką; atlikdama rinkos tyrimą ji rėmėsi daug platesniu produktų asortimentu. Dėl šios priežasties lentelė ginčijamo sprendimo 68 punkte atspindi visiškai iškreiptą situacijos Italijos OCTG vamzdžių rinkoje vaizdą. Todėl Komisijos atliktas atitinkamos rinkos tyrimas yra negaliojantis (skundžiamo sprendimo 138 ir 139 punktai),

89. Toliau 148 punkte atskleidžiama Pirmosios instancijos teismo samprotavimų esmė: „Šioje byloje nustatydama ginčijamo sprendimo 1 straipsnyje nurodytą pažeidimą, Komisija visų pirma rėmėsi susitarimo dėl

— nors *Dalmine* transportavimo vamzdžių projektams Italijos rinkoje užima gana stiprią padėtį, šie vamzdžiai projektams

Vokietijos, Jungtinės Karalystės, Prancūzijos ir Italijos rinkų pasidalijimo antikonkurenciniu tikslu bei grindė tai rašytiniais įrodymais.“ [31]

90. Skundžiamo sprendimo 149 ir 151 punktuose Pirmosios instancijos teismas padarė tokias išvadas:

— ginčijamo sprendimo 68 konstatuojamoji dalis, susijusi su minėto susitarimo pasekmėmis, yra papildomas motyvas, ir jis tik dėl išsamumo buvo įtrauktas į ginčijamo sprendimo motyvuojamosios dalies bendrą schemą. Taigi net ir tuo atveju, jei *Dalmine* sugebėtų įrodyti, kad šis papildomas motyvavimas yra netinkamas, ginčijamo sprendimo 1 straipsnio negalima būtų panaikinti, nes antikonkurencinis tikslas šioje byloje jau yra įrodytas,

— kadangi konstatuodama EB 81 straipsnio nuostatų pažeidimą, Komisija neprivalo įrodyti neigiamo poveikio konkurencijai, jei ji nustato, kad egzistuoja susitarimas, kurio tikslas riboti konkurenciją, į *Dalmine* argumentus dėl susitarimo pasekmių atsižvelgti nebereikia.

91. Antrąjį argumentą Pirmosios instancijos teismas įvertino skundžiamo sprendimo 152–155 punktuose:

— Komisija rėmėsi daugeliu su minėto susitarimo tikslu susijusių įrodymų, *kurių patikimumo Dalmine neginčija* [32], bet pirmiausia Verluca pareiškimais, o ne tik vienu įrodymu, kurio įrodomąją vertę ginčija *Dalmine.* Taigi, net jei ši kritika būtų pagrįsta, ginčijamo sprendimo panaikinimas šiuo pagrindu nebūtų įmanomas (152 punktas),

— be to, Biasizzo parodymai sutampa su jo kolegų parodymais, ir nekyla abejonių, jog jis ilgą laiką buvo atsakingas už sprendime minimų produktų pardavimą (153 ir 154 punktai),

31 — Šiuo klausimu Pirmosios instancijos teismas nurodo savo tos pačios dienos sprendimą (2004 m. liepos 8 d., nurodytas 20 išnašoje), kuriame jis išsamiai įvertino Komisijos sprendimo 62–67 konstatuojamosiose dalyse pateiktų rašytinių įrodymų įrodomąją galią.

32 — Pažymėta mano.

— todėl darytina išvada, kad Biasizzo parodymai yra patikimi, ypač kur jie sutampa su Verluca pareiškimais dėl sudaryto susitarimo pasidalyti vidaus rinkas (155 punktas).

92. Trečiąjį argumentą, kad susitarimas dėl rinkų pasidalijimo, už kurį ginčijamo sprendimo 1 straipsnyje yra skiriama bauda, neturi poveikio prekybai tarp valstybių narių, Pirmosios instancijos teismas atmetė paprasčiausiai nurodydamas, kad susitarimas, kurio tikslas pasidalyti Bendrijos nacionalines rinkas, kaip aptariamas nagrinėjamoje byloje, būtinai turi prekybos tarp valstybių narių apimtį mažinantį potencialų poveikį [33], kuris pasireikštų, jei susitarimas būtų įgyvendintas (skundžiamo sprendimo 156 ir 157 punktai).

93. Antrąjį ieškinio pagrindą Pirmosios instancijos teismas atmetė dėl tokių dviejų priežasčių:

— Komisija atsižvelgė į susitarimo dėl rinkų pasidalijimo, kuriame dalyvavo *Dalmine*, konkurencijos ribojimo tikslą, todėl net ir nesant įrodymų, kokį poveikį konkurencijai padarė vien *Dalmine* veiksmai, išvada dėl jos padaryto pažeidimo, nurodyto ginčijamo sprendimo 1 straipsnyje, nesikeičia [34] (skundžiamo sprendimo 161 punktas),

— dėl *Dalmine* teiginio, kad ji realiai išsaugojo veiksmų laisvę, pažymėtina, jog pagal nusistovėjusią teismų praktiką [35], kai įmonė dalyvauja antikonkurencinį tikslą turinčiuose įmonių susitikimuose ir viešai neatsiriboja nuo jų turinio, taip kitiems susitikimo dalyviams sudarydama įspūdį, kad dalyvauja susitarime, galima daryti išvadą, jog ji dalyvauja atitinkamame kartelyje (skundžiamo sprendimo 162 punktas).

2. Apeliantės kaltinimai

94. Apeliantė savo ketvirtąjį apeliacinio skundo pagrindą grindžia dviem kaltinimais.

33 — Pirmosios instancijos teismas šiuo klausimu nurodo savo 2002 m. vasario 28 d. Sprendimą *Atlantic Container Line ir kt. prieš Komisiją* (T-395/94, Rink. p. II-875, 79 ir 90 punktai) ir 2001 m. spalio 25 d. Teisingumo Teismo sprendimą *Ambulanz Glöckner* (C-475/99, Rink. p. II-8089, 48 punktas).

34 — Šiuo klausimu Pirmosios instancijos teismas, be kita ko, nurodo sprendimą *„Cementas"* (nurodytas 9 išnašoje, 1084–1088 punktai).

35 — Be kita ko, 1991 m. gruodžio 17 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimas *Hercules Chemicals prieš Komisiją* (T-7/89, Rink. p. II-1711, 232 punktas); 1992 m. kovo 10 d. Sprendimas *Solvay prieš Komisiją* (T-12/89, Rink. p. II-907, 98 punktas); 1995 m. balandžio 6 d. Sprendimas *Tréfileurope prieš Komisiją* (T-141/89, Rink. p. II-791, 85 ir 86 punktai) bei minėtas sprendimas *„Cementas"* (nurodytas 9 išnašoje, 1353 punktas).

95. Savo išsamiai išdėstytu pirmuoju kaltinimu apeliantė priekaištauja Pirmosios instancijos teismui dėl neteisingo faktinių aplinkybių pateikimo ir su sprendimo 1 straipsnyje nurodyto pažeidimo faktu susijusio motyvavimo trūkumu.

96. Apeliantė teigia, jog pirmojoje instancijoje pateiktais argumentais, priešingai nei manė Pirmosios instancijos teismas, ji iš esmės norėjo įrodyti, kad tariamas susitarimas neturėjo reikšmingo poveikio aptariamai produktų rinkai, tačiau pirmiausia tam, kad paneigtų teiginį arba bent jo atžvilgiu sukeltų rimtų abejonių, jog susitarimas dėl rinkų pasidalijimo apskritai egzistavo.

97. Pirmosios instancijos teismas suklydo dviem požiūriais, pirma, kai jis nurodytose skundžiamo sprendimo ištraukose, netikrindamas ginčijamo sprendimo 53, 54 ir 62–67 konstatuojamosiose dalyse minimų dokumentinių įrodymų, rėmėsi prielaida, kad susitarimo dėl rinkų pasidalijimo sudarymo faktas yra įrodytas, ir, antra, kai jis nematė poreikio ištirti rinkos santykių, kuriais remiantis galėtų būti padaryta išvada apie tokio susitarimo egzistavimą.

98. Pirmojoje instancijoje pateikti argumentai turėjo paskatinti Pirmosios instancijos teismą patikrinti visus ginčijamame sprendime nurodytus įrodymus ir įvertinti, ar jie pakankamai įrodo susitarimo dėl Bendrijos rinkos pasidalijimo sudarymo faktą.

99. Toliau apeliantė nurodo įrodymus, kurių Pirmosios instancijos teismas, jos nuomone, nepagrįstai nevertino:

— Verluca pareiškimas (ginčijamas sprendimas, 53 konstatuojamoji dalis),

— dokumentas *„entretien BSC“* (ginčijamas sprendimas, 62 konstatuojamoji dalis),

— 1997 m. spalio 31 d. *British Steel* atsakymas į Komisijos prašymą pateikti informaciją (ginčijamas sprendimas, 54 konstatuojamoji dalis),

— Biasizzo parodymai Bergamo prokurorui (ginčijamas sprendimas, 54 ir 64 konstatuojamosios dalys),

— Becher pareiškimas (ginčijamas sprendimas, 63 konstatuojamoji dalis),

— 1997 m. balandžio 4 d. *Dalmine* raštiškas atsakymas į 1997 m. vasario 13 d. Komisijos prašymą pateikti informaciją (ginčijamas sprendimas, 65 konstatuojamoji dalis).

100. Apeliantės nuomone, išsamiau įvertinus visus šiuos įrodymus, buvo galima padaryti išvadą, kad atsižvelgiant į juos ginčijamo sprendimo 1 straipsnyje nurodytas susitarimas dėl rinkų pasidalijimo negalėjo būti sudarytas.

101. Antrasis apeliantės kaltinimas yra susijęs su tuo, kad aplinkybė, jog Komisija nevertino atitinkamų produktų rinkų, turėjo lemti susitarimo dėl nacionalinių rinkų Bendrijos teritorijoje pasidalijimo sudarymo fakto paneigimą.

102. Iš apeliantės šiuo klausimu pateiktų duomenų, kurie prieštarauja ginčijamo sprendimo 68 konstatuojamojoje dalyje pateiktai lentelei, galima daryti išvadą, jog susitarimas dėl nacionalinių rinkų pasidalijimo bet kuriuo atveju buvo sudarytas transportavimo vamzdžių projektams, tačiau jokiu būdu ne standartinių OCTG vamzdžių srityje.

103. Net ir darant prielaidą, kad tarp Europos ir Japonijos gamintojų buvo sudarytas tam tikras susitarimas, ir net jei toks susitarimas turėjo būti susijęs su bendrąja rinka, iš pirmiau pateiktų argumentų matyti, jog toks susitarimas nebuvo taikomas ir tikrai neturėjo jokio poveikio pokyčiams rinkoje.

104. Apeliantė taip pat teigia, jog EB 81 straipsnio negalima aiškinti ir taikyti taip, kad konkretus draudžiamo susitarimo poveikis yra prilygintinas jo tikslui ir tada, kai tokio susitarimo nebuvo laikomasi, ir todėl jis negalėjo turėti jokio poveikio. Vienodas požiūris į tariamai egzistuojančio susitarimo tikslą ir tokio susitarimo poveikį gali lemti neproporcingą bausmių skyrimą visais tais atvejais, kai atitinkami antikonkurenciniai susitarimai nebuvo taikomi ir neturėjo jokio jaučiamo poveikio.

105. Remdamasi šiais dviem kaltinimais, apeliantė prašo Teisingumo Teismo panaikinti skundžiamo sprendimo 145–155 ir 161–162 punktus su visomis pasekmėmis sprendimui ir jai paskirtos baudos dydžiui.

106. Penktąjį apeliacinio skundo pagrindą pagrindžia vienintelis kaltinimas, t. y., kadangi susitarimo pasidalyti rinkas sudarymo fakto Komisija savo sprendime neįrodė, o Pirmosios instancijos teismas skundžiamame sprendime – nenustatė, pastarojo teiginys, kad šis susitarimas savaime pažeidžia prekybą tarp valstybių narių, yra nepagrįstas.

107. Net jeigu būtų įrodytas tokio susitarimo sudarymo faktas (*quod non*), Pirmosios instancijos teismas būtų turėjęs patikrinti, ar susitarimas iš tikrųjų paveikia prekybą tarp

valstybių narių, pirmiausia todėl, kad faktinės arba potencialios jo sudarymo pasekmės, kaip pažymėjo ir pats Pirmosios instancijos teismas, gali turėti reikšmės.

108. Kadangi šios reikšmingos pasekmės ginčijamame sprendime nebuvo įtikinamai atskleistos, Pirmosios instancijos teismas negalėjo pripažinti, kad EB 81 straipsnio taikymui nustatyti reikalavimai yra patenkinti.

3. Komisijos argumentai

109. Komisija nesutinka su pirmuoju ketvirtąjį apeliacinio skundo pagrindą pagrindžiančiu kaltinimu tvirtindama, jog *Dalmine* pirmojoje instancijoje neginčijo Komisijos ginčijamo sprendimo 53, 54 ir 62–67 konstatuojamosiose dalyse pateiktų dokumentinių įrodymų, pagrindžiančių susitarimo dėl rinkų pasidalijimo sudarymo faktą.

110. Ji, atvirkščiai, visų pirma ginčijo, jos nuomone, egzistuojantį nepriimtinumą, t. y. kai kurių įrodymų, ypač dokumento „Pasidalijimo raktas“ ir Biasizzo pareiškimo, patikimumo trūkumą. Vėliau pirmojoje instancijoje ji siekė įrodyti, kad Komisijai nepavyko:

— teisingai įvertinti gamintojų sudaryto susitarimo poveikio konkurencijai bei pažeidimo sunkumo ir skirtingų susitarimo dalyvių vaidmens jį įgyvendinant,

— patikrinti, ar susitarimas ribojo konkurenciją ir ar jo buvo faktiškai laikomasi, ar jis buvo tik skirtas konkurencijos ribojimui arba jos iškraipymui,

— suprasti, kad *Dalmine* padėtis rinkoje buvo silpna, vaidmuo sudarant susitarimą – menkas, o nauda, kurią ji iš to būtų galėjusi gauti – nereikšminga.

111. Nei ieškininiame pareiškime, nei dublike pirmojoje instancijoje *Dalmine* neginčijo įrodymų vertės ar jų patikimumo. Į tai ji atkreipia teismo dėmesį tik dabar.

112. Taigi apeliantė negali teigti, jog aptariami įrodymai buvo neteisingai įvertinti, nes ji to Pirmosios instancijos teismo niekada neprašė.

113. Todėl, remdamasi nusistovėjusia Teisingumo Teismo praktika [36], pagal kurią šalys apeliacinėje instancijoje negali pateikti naujų, pirmojoje instancijoje nenurodytų teisinių pagrindų, Komisija laiko šį kaltinimą nepriimtinu, išskyrus tą jo dalį, kuri yra susijusi su Biasizzo pareiškimu.

114. Apeliantėms priekaištams dėl skundžiamo sprendimo ištraukų, susijusių su šiais pareiškimais, taip pat negali būti pritarta, ir būtent dėl to, kad Pirmosios instancijos teismas savo sprendimo 152 punkte nustatė: „net jei ši kritika būtų pagrįsta, dėl to ginčijamo sprendimo panaikinimas nebūtų įmanomas".

115. Antrasis kaltinimas, kuriuo grindžiamas šis apeliacinio skundo pagrindas, Komisijos nuomone, taip pat yra nepagrįstas atsižvelgiant į nusistovėjusią ir išsamią Teisingumo Teismo ir Pirmosios instancijos praktiką [37], kuria remiantis į (draudžiamo) susitarimo konkrečias pasekmes nebūtina atsižvelgti, kai nustatoma, kad šiuo susitarimu buvo siekiama trukdyti, riboti ar iškreipti konkurenciją.

116. Dėl penktojo apeliacinio skundo pagrindo Komisija teigia, jog apeliantė Pirmosios instancijos teisme visai neginčijo, kad susitarimu buvo siekiama pasidalyti nacionalines rinkas. Todėl Pirmosios instancijos teismas teisingai rėmėsi teismų praktika, pagal kurią taikant EB 81 straipsnį nebūtina įrodyti realios žalos prekybai tarp valstybių narių, nes pakanka įrodyti, kad susitarimas gali sukelti tokių pasekmių [38].

4. Vertinimas

117. Didžioji dalis pirmojo ketvirtąjį apeliacinio skundo pagrindą pagrindžiančio kaltinimo yra atmestina kaip akivaizdžiai nepriimtina. Jos pagrįstumo vertinimas yra būtinas tik tiek, kiek jis yra susijęs su skundžiamo sprendimo 152–155 punktais, kuriuose yra atmetami *Dalmine* prieštaravimai dėl Biasizzo pareiškimo.

118. Tai, mano nuomone, akivaizdžiai išplaukia iš Pirmosios instancijos teismo nustatytų faktinių aplinkybių skundžiamo

36 — Šiuo klausimu Komisija nurodo 1994 m. birželio 1 d. Sprendimą *Komisija prieš Brazzelli Lualdi ir kt.* (C-136/92 P, Rink. p. I-1981, 59 punktas) ir 1999 m. liepos 1 d. Sprendimą *Alexopolou prieš Komisiją* (C-155/98 P, Rink. p. I-4069, 40 ir 41 punktai).

37 — Šiuo klausimu Komisija, be kita ko, nurodo 1987 m. sausio 27 d. Sprendimą *Verband der Sachversicherer prieš Komisiją* (45/85, Rink. p. 405, 39 punktas); 1992 m. kovo 10 d. Sprendimą *Montedipe prieš Komisiją* (T-14/89, Rink. p. II-1155, 265 punktas) ir 1998 m. rugsėjo 15 d. Sprendimą *European Night Servines ir kt. prieš Komisiją* (T-374/94, T-375/94, T-384/94 ir T-388/94, Rink. p. II-3141, 136 punktas).

38 — Be skundžiamame sprendime nurodytų sprendimų, Komisija taip pat nurodo, be kita ko, 1978 m. vasario 1 d. Sprendimą *Miller prieš Komisiją* (19/77, Rink. p. 131) ir 1999 m. sausio 21 d. Sprendimą *Bagnasco ir kt.* (C-215/96 ir C-216/96, Rink. p. I-135, 48 punktas).

sprendimo 152 punkto antrajame sakinyje: „Šiuo atžvilgiu pažymėtina, kad ginčijamame sprendime Komisija rėmėsi daugeliu įrodymų, *kurių tinkamumo Dalmine neginčija* [39], dėl minėto susitarimo tikslo, visų pirma trumpais, tačiau išsamiais Verluca pareiškimais, o ne tik vienu įrodymu, kurio įrodomąją vertę ginčija *Dalmine*."

119. Iš pirmosios instancijos procesinių dokumentų neabejotinai matyti, kad *Dalmine* šioje instancijoje neneigė ginčijamo Komisijos sprendimo 1 straipsnyje nurodyto susitarimo sudarymo fakto, bet nurodė, jog šis susitarimas nėra susijęs su nacionalinėmis rinkomis Bendrijos teritorijoje ir todėl nepatenka į EB 81 straipsnio 1 dalyje įtvirtinto draudimo taikymo sritį.

120. Grįsdama šį teiginį *Dalmine* pirmosios instancijos rašytiniame procese nurodė du ieškinio pagrindus:

a) nepakankamas ir prieštaringas motyvavimas bei EB 81 straipsnio 1 dalies pažeidimas, kurie yra susiję su rinkos analize, atitinkamų bendrovių veiksmais, ypač *Dalmine* šioje srityje turėtu vaidmeniu, ir su Europos ir Japonijos klubo sudaryto susitarimo ribojančio pobūdžio įvertinimu [40];

b) nereikšmingas *Dalmine* vaidmuo gamintojų susitarimuose [41].

121. Išsamiai grįsdama savo pirmąjį ieškinio pagrindą *Dalmine* pirmiausia kritikavo Komisijos netiksliai atliktą nagrinėjamos rinkos atribojimą, kaip tai matoma schematiškai apžvelgus ginčijamo sprendimo 68 konstatuojamąją dalį ir šio sprendimo I priedą. Komisija buvo neteisi vienodai vertindama standartinius OCTG ir OCTG vamzdžius apskritai bei transportavimo vamzdžius projektams ir transportavimo vamzdžius apskritai [42]. Tada *Dalmine* išsamiau nagrinėjo Italijos rinką ir savo padėtį šioje rinkoje bei nurodė, kad Komisija neteisingai ištyrė įmonių faktinius veiksmus specifinėse standartinių OCTG vamzdžių ir transportavimo vamzdžių projektams rinkose [43]. Vėliau *Dal-*

39 — Pažymėta mano.

40 — Ieškininio pareiškimo 104–121 punktai ir dubliko pirmojoje instancijoje 36–51 punktai.

41 — Ieškininio pareiškimo 122–131 punktai ir dubliko pirmojoje instancijoje 52–57 punktai.

42 — Ieškininio pareiškimo 105–112 punktai ir dubliko pirmojoje instancijoje 37–42 punktai.

43 — Ieškininio pareiškimo 113–116 punktai ir dubliko pirmojoje instancijoje 45–49 punktai.

mine ginčijo rašytinio Biasizzo pareiškimo patikimumą [44]. Galiausiai ieškovė nurodė, kad ji tam tikrą kiekį transportavimo vamzdžių projektams pardavė Bendrijos teritorijoje už Italijos ribų ir kad Komisija netinkamai ištyrė konkurencijos santykius, susiklosčiusius suvirintų vamzdžių srityje besiūlių vamzdžių atžvilgiu [45].

123. Iš nagrinėtų ieškininio pareiškimo ir dubliko pirmojoje instancijoje ištraukų nematyti, jog *Dalmine* aiškiai ginčijo susitarimo dėl rinkos pasidalijimo sudarymo faktą, kurį patvirtina ginčijamo sprendimo 53, 54 ir 62–67 konstatuojamosiose dalyse nurodyti įrodymai.

124. Posėdyje išsakytu argumentu norėdama įrodyti, kad ir iš likusių 53, 54 ir 62–67 konstatuojamosiose dalyse nurodytų įrodymų negalima daryti išvados, jog buvo sudarytas susitarimas dėl Bendrijos rinkų pasidalijimo [49], ji iš esmės bandė pateikti naują ieškinio pagrindą [50]. Pirmosios instancijos teismas pasielgė teisingai nenagrinėdamas šio ieškovės argumento.

122. Pastarąjį ieškinio pagrindą grindžiantys argumentai pirmiausia susiję su *Dalmine* padėtimi nagrinėjamose produktų rinkose, kuri jai neleido būti rinkos lydere, tačiau į tai ginčijamame sprendime nėra atsižvelgiama [46]. Be to, veikdama rinkoje, *Dalmine* skyrė mažai dėmesio sudarytiems susitarimais, kurie apskritai nebuvo laikomi privalomais ir praktikoje turėjo tik nedidelį poveikį. Paminėtina ir tai, kad juose nebuvo numatyta jokių sankcijų [47]. Galiausiai šie susitarimai dėl kainų kėlimo nebūtų padarę žalos vartotojams ir buvo nereikšmingi visos prekybos susijusiose rinkose kontekste [48].

125. Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 48 straipsnio 2 dalies nuostata, kad vykstant procesui negalima pateikti naujų pagrindų, turi būti aiškinama siaurai [51].

44 — Ieškininio pareiškimo 117 ir 118 punktai bei dubliko pirmojoje instancijoje 50 ir 51 punktai.

45 — Ieškininio pareiškimo 119 ir 120 punktai bei dubliko pirmojoje instancijoje 48 punktas.

46 — Ieškininio pareiškimo 122–124 punktai ir dubliko pirmojoje instancijoje 52–55 punktai.

47 — Ieškininio pareiškimo 125–127 punktai ir dubliko pirmojoje instancijoje 56 ir 57 punktai.

48 — Ieškininio pareiškimo 128–131 punktai.

49 — Dublike apeliacinėje instancijoje surašyti apeliantės argumentai, išsakyti vykstant posėdžiui pirmojoje instancijoje, iš esmės atitinka jos apeliacinio skundo 37 a punkte pateiktus argumentus.

50 — Argumentų, kuriuos apeliantė pateikia savo apeliacinio skundo 37 a punkte, turinys daugiausia atitinka jos kiek pavėluotai, t. y. posėdyje, pirmojoje instancijoje pateiktus argumentus.

51 — Iš plačios teismų praktikos paminėsiu 1997 m. liepos 9 d. Sprendimą *S prieš Teisingumo Teismą* (T-4/96, Rink. p. II-1125, 104 punktas); 1996 m. vasario 29 d. Sprendimą *Lopes prieš Teisingumo Teismą* (T-547/93, RinkVT p. I-A-63 ir II-185, 39 punktas); 2001 m. vasario 7 d. Sprendimą *Inpesca prieš Komisiją* (T-186/98, Rink. p. II-557, 33–35 punktai) bei 1996 m. lapkričio 21 d. Nutartį *SPVB prieš Komisiją* (T-53/96, Rink. p. II-1579, 20–26 punktai).

126. Taip yra dėl to, jog teisė į teisingą bylos nagrinėjimą suponuoja, kad atsakovas nuo pat pradžių turi turėti plačias galimybes gintis nuo jam reiškiamų kaltinimų. Todėl nepažeidžiant Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 48 straipsnio 2 dalyje numatytos ribotos išimties yra draudžiama vėlesnėse proceso stadijose pateikti naujus pagrindus, net ir tokius, kurie yra susiję su ieškininio pareiškimo argumentų „aiškinimu“ [52].

127. Čia dar norėčiau pažymėti, kad paralelinėje byloje T-44/00 [53] ir susijusiose bylose T-67/00, T-68/00 ir T-71/00 [54] ieškovės labai aiškiai ginčijo Komisijos pateiktų susitarimo dėl rinkų pasidalijimo sudarymo fakto įrodymų įrodomąją galią. Pirmosios instancijos teismas išsamiai patikrino su tokiu įrodymų įrodomosios galios ginčijimu aiškiai susijusius ieškovių argumentus [55].

128. Skundžiamo sprendimo 152 punkto antrajame sakinyje Pirmosios instancijos teismas teisingai nustatė, kad *Dalmine* neginčijo su susitarimo, už kurį buvo paskirta bauda, tikslais susijusio įrodymų rinkinio patikimumo. Iš to išplaukia, kad atitinkamomis pirmojo kaltinimo dalimis, grindžiančiomis ketvirtąjį apeliacinio skundo pagrindą, pirmą kartą buvo pasiremta apeliacinėje instancijoje, todėl jos yra nepriimtinos [56].

129. Mano nuomone, nepriimtina yra ir likusi pirmojo kaltinimo dalis, kuria remiantis yra skundžiami Pirmosios instancijos teismo motyvai atmesti ieškovės priekaištus dėl Biasizzo pareiškimo.

130. Kaip skundžiamo sprendimo 152 punkte nurodė pats Pirmosios instancijos teismas, to nepakaktų, net jei *Dalmine* turėjo teisę reikšti prieštaravimus dėl Biasizzo pareiškimo, kad būtų panaikintas skundžiamas sprendimas, kuriame remiamasi daugeliu įrodymų, tarp kurių yra ir vienareikšmiai Verluca pareiškimai.

131. Pirmiau nustačius, kad šių įrodymų vertė pirmojoje instancijoje nebuvo ginčijama ir todėl jų nebegalima ginčyti apeliaci-

52 — Šia prasme jau 1964 m. liepos 14 d. Teisingumo Teismo nutartis *Prakash prieš Komisiją* (76/63, Rink. p. 632).

53 — Nurodyta 20 išnašoje.

54 — Nurodyta 20 išnašoje.

55 — Su tuo susiję Pirmosios instancijos teismo motyvai šiuo metu yra vertinami Teisingumo Teisme apeliacinio proceso tvarka byloje *Salzgitter Mannesmann* (anksčiau *Mannesmannröhren-Werke*) (C-411/04 P, OL C 273, p. 24) ir susijusiose bylose *Sumitomo Metal Industries ir Nippon Steel* (C-403/04 P ir C-405/04 P, OL C 284, p. 9 ir 10).

56 — Be kita ko, žr. 1994 m. kovo 2 d. Sprendimą *Hilti prieš Komisiją* (C-53/92 P, Rink. p. I-667, 49 punktas); 1994 m. birželio 1 d. Sprendimą *Komisija prieš Brazzelli Lualdi ir kt.* (minėtas 36 išnašoje, 57–60 punktai) ir 2001 m. sausio 25 d. Nutartį *Lech-Stahlwerke prieš Komisiją* (C-111/99 P, Rink. p. I-727, 25 punktas).

niame procese, net ir tada, kai apeliantės prieštaravimas dėl atitinkamos skundžiamo sprendimo dalies yra pagrįstas, šio sprendimo panaikinimas nebūtų įmanomas. Todėl ir ši pirmojo kaltinimo dalis turi būti pripažinta nepriimtina [57].

132. Antruoju ketvirtojo apeliacinio skundo pagrindo kaltinimu apeliantė prieštarauja su EB 81 straipsnio 1 dalimi [58] susijusiam klasikiniam teiginiui, pagal kurį poveikio konkurencijai tikrinti nereikia, kai yra sudaromas susitarimas, kuriuo, atsižvelgiant į jo turinį, siekiama riboti konkurenciją tarp jame dalyvaujančių ar trečiųjų asmenų.

133. Prieštaraudama šiai teismų praktikai ieškovė teigia, kad tokia praktika nepalieka galimybių arba palieka jų nepakankamai diferencijuotam atitinkamų teisės nuostatų taikymui tais atvejais, kai susitarime dalyvaujanti įmonė tokio susitarimo nesilaikė arba laikėsi tik ribotai, arba kai jos elgesys rinkoje negalėjo turėti esminės įtakos konkurencijos santykiams nagrinėjamoje rinkoje.

134. Iš tiesų Teisingumo Teismas ir Pirmosios instancijos teismas iki dabar itin griežtai vertino susitarimus, kuriais aiškiai siekiama riboti ar iškreipti konkurenciją. Žinomos bylos, kaip ir šiuo atveju, yra susijusios su horizontaliais susitarimais dėl kainų [59] ir dėl geografinių rinkų pasidalijimo [60].

135. Tokiame susitarime dalyvaujančio asmens gynybos argumentas, kad jis šio susitarimo netaikė arba taikė tik iš dalies [61], arba kad jo indėlis įgyvendinant susitarimą negalėjo turėti jokios įtakos [62], teismų praktikoje laikomas nesvariu nustatant EB 81 straipsnio 1 dalies pažeidimą ir todėl yra atmestinas. Į jį gali būti atsižvelgta tik vertinant baudos dydį.

57 — Be kita ko, žr. 1997 m. kovo 11 d. Sprendimą *Komisija prieš UIC* (C-264/95 P, Rink. p. I-1287, 48 punktas) ir 1997 m. rugsėjo 16 d. Sprendimą *Blackspur ir kt. prieš Tarybą ir Komisiją* (C-362/95 P, Rink. p. I-4775, 18–23 punktai).

58 — Žr. jau 1966 m. birželio 30 d. Sprendimą *La Technique Minière* (56/65, Rink. p. 392); vėlesniais metais pakartotinai jis buvo patvirtintas, be kita ko, neseniai priimtame 2003 m. kovo 19 d. Sprendime *CMA, CGM ir kt. (FETTCSA) prieš Komisiją* (T-213/00, Rink. p. II-913, 175, 177–179 ir 183 punktai).

59 — Be kita ko, 1989 m. liepos 11 d. Sprendimas *Belasco ir kt. prieš Komisiją* (246/86, Rink. p. 2117, 12 punktas).

60 — Be kita ko, 1975 m. gegužės 15 d. Sprendimas *Frubo prieš Komisiją* (71/74, Rink. p. 563, 37 ir 38 punktai) ir 1994 m. liepos 14 d. Sprendimas *Herlitz prieš Komisiją* (T-66/92, Rink. p. II-531, 29 punktas).

61 — Žr. sprendimą *Miller prieš Komisiją* (nurodytas 38 išnašoje, 6 ir 7 punktai); be to, 1990 m. sausio 11 d. Sprendimas *Sandoz prieš Komisiją* (C-277/87, Rink. p. I-45, 13 punktas) ir 1994 m. liepos 14 d. Sprendimas *Parker Pen prieš Komisiją* (T-77/92, Rink. p. II-549, 55 punktas).

62 — Be kita ko, žr. sprendimą „*Cementas*" (nurodytas 9 išnašoje, 1085–1088 punktai).

136. Priežastis, dėl kurios vyrauja toks griežtas požiūris, yra tai, jog susitarimai, kuriais siekiama riboti konkurenciją, paprastai laikomi sunkiais EB 81 straipsnio 1 dalies pažeidimais, kurie patys savaime kelia didelę grėsmę konkurencijos santykiams ir prekybai tarp valstybių narių.

137. Šiuo klausimu, mano nuomone, negalima pritarti apeliantės kaltinime nurodytam argumentui. Juo labiau kad iš to kylanti pasekmė – esminis Komisijos tyrimo ir įrodinėjimo naštos apsunkinimas, nes ji tokiu atveju turėtų vertinti bei pagrįsti ir taip sunkių EB 81 straipsnio 1 dalies pažeidimų poveikį, – būtų rimtas šios esminės EB nuostatos veiksmingumo sumažinimas.

138. Todėl aš siūlau šį kaltinimą pripažinti nepagrįstą.

139. Penktasis apeliacinio skundo pagrindas, kuriuo pirmiausia ginčijami skundžiamo sprendimo 124–126 punktai, mano nuomone, taip pat turėtų būti atmestas.

140. Pirmojoje instancijoje ginčyto sprendimo 1 straipsnyje nurodytu susitarimu buvo siekiama rinkų pasidalijimo tiek už Bendrijos ribų, tiek pačioje Bendrijoje.

141. Kadangi pirmojoje instancijoje *Dalmine* tik nurodė, kad šis susitarimas nedaro jokio poveikio prekybai tarp valstybių narių, o paties susitarimo sudarymo fakto, kaip pirmiau buvo nustatyta, tinkamai neužginčijo, Pirmosios instancijos teismas savo sprendimo 156 punkte galėjo apsiriboti nuoroda į nusistovėjusią teismų praktiką [63], kuria remiantis susitarimas gali neigiamai paveikti prekybą tarp valstybių narių, kai atsižvelgiant į aplinkybių visumą tokį jo daromą poveikį galima numatyti.

142. Kadangi nagrinėjamoje byloje aptariamu susitarimu buvo siekiama rinkų pasidalijimo, Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 157 punkte galėjo be tolesnio šio klausimo nagrinėjimo padaryti išvadą, kad susitarimas galėjo turėti reikšmingą neigiamą poveikį prekybai tarp valstybių narių [64].

63 — Pirmosios instancijos teismas nurodo sprendimą *Atlantic Container ir kt. prieš Komisiją* (nurodytas 33 išnašoje, 79 ir 90 punktai). Šis sprendimas, kuris buvo priimtas likus nedaug laiko iki nagrinėjamo Pirmosios instancijos teismo sprendimo priėmimo, paremtas senesne Teisingumo Teismo praktika, be kita ko, 1978 m. vasario 1 d. Sprendimu *Miller prieš Komisiją* (nurodytas 38 išnašoje, 15 punktas); 1983 m. spalio 25 d. Sprendimu *AEG Telefunken prieš Komisiją* (107/82, Rink. p. 3151, 60 punktas) ir sprendimu *Bagnasco* (nurodytas 38 išnašoje, 48 punktas).

64 — Tai, kad poveikis prekybai tarp valstybių narių turi tam tikros reikšmės, išplaukia iš sprendimo *Amlulanz Glöckner* (nurodytas 33 išnašoje, 48 punktas).

143. Net jei šiuo susitarimu būtų siekta tik abipusės Japonijos gamintojų apsaugos Bendrijos ir nacionalinėse rinkose, jis būtų galėjęs daryti reikšmingą įtaką prekybai tarp valstybių narių, nes tam tikrų produktų importo į Bendriją apribojimai neišvengiamai paveikia prekybos šiais produktais Bendrijos teritorijoje srautų sudėtį ir jų apimtį.

144. Vien dėl šios priežasties penktasis apeliacinio skundo pagrindas turi būti atmestas.

145. Dėl argumento, kad Pirmosios instancijos teismas aptariamuose skundžiamo sprendimo punktuose neteisingai nusprendė, jog ieškovė pirmojoje instancijoje neginčijo susitarimo dėl rinkų pasidalijimo sudarymo fakto, norėčiau nurodyti savo argumentus, susijusius su pirmuoju ketvirtojo apeliacinio skundo pagrindo kaltinimu. Toje savo išvados dalyje aš reziumavau, jog Pirmosios instancijos teismas, remdamasis ieškininiame pareiškime ir dublike pateiktais argumentais pirmojoje instancijoje, galėjo ir turėjo padaryti išvadą, jog susitarimo sudarymo fakto *Dalmine* neginčijo.

E — *Dėl šeštojo, septintojo ir aštuntojo apeliacinio skundo pagrindų, pagrįstų:*

— piktnaudžiavimu įgaliojimais, teisės klaida ir faktinių aplinkybių iškraipymu nagrinėjant ginčijamo sprendimo 2 straipsnyje nurodytą pažeidimą

— piktnaudžiavimu įgaliojimais, teisės klaida ir klaidingu ginčijamo sprendimo 2 straipsnyje nurodyto pažeidimo poveikio vertinimu

— piktnaudžiavimu įgaliojimais, teisės klaida ir faktinių aplinkybių iškraipymu vertinant tarp „Dalmine" ir „British Steel" sudarytos tiekimo sutarties nuostatas

1. Kontekstas ir Pirmosios instancijos teismo svarstymai

146. 2 straipsnyje nurodyto pažeidimo padarymo aplinkybės yra aprašomos pirmojoje instancijoje ginčyto sprendimo 78–97 konstatuojamosiose dalyse.

147. 1990 m. kilo su nacionalinių rinkų apsauga susijusi problema, kai *British Steel* svarstė karštai valcuotų plieninių vamzdžių gamybos nutraukimo klausimą. Dėl to Jungtinės Karalystės rinka būtų praradusi savo nacionalinį pobūdį.

148. Tam, kad to būtų išvengta, uždariusi savo gamyklą Klaido slėnyje, 1991 m. *British Steel* sudarė sutartis su *Vallourec* ir *Dalmine*, o 1993 m. – su *Mannesmann*, dėl nesriegiuotų vamzdžių tiekimo jos vamzdžių paruošimo (terminio apdorojimo ir srieginių jungčių) srityje besispecializuojančiai dukterinei bendrovei *TSSL*. Kiekviena šių bendrovių turėjo patenkinti tam tikrą visų *British Steel* poreikių dalį.

149. Sutartyse nesriegiuotų vamzdžių, kurių tiekimą įsipareigojo užtikrinti *Vallourec*, *Dalmine* ir *Mannesmann*, kaina buvo susieta su *British Steel* parduodamų sriegiuotų vamzdžių kaina. *British Steel* savo tiekėjams įsipareigojo kas ketvirtį pranešti apie savo vamzdžių pardavimo kainas.

150. *Vallourec*, *Dalmine* ir *Mannesmann* įsipareigojo *British Steel*, be kita ko, tiekti nesriegiuotus vamzdžius neapibrėžtais (t. y. iš anksto nežinomais) kiekiais taikant ne aukštesnes kainas ir ne blogesnes pardavimo sąlygas nei taikomos kitiems klientams Jungtinės Karalystės teritorijoje.

151. Šios sutartys buvo sudarytos penkerių metų laikotarpiui. Vėliau jos galiojo savaiminio atnaujinimo pagrindu, kol viena iš šalių, laikydamasi 12 mėnesių pranešimo apie sutarties nutraukimą termino, jos nenutraukdavo.

152. 1993 m. pradžioje Europoje įvyko besiūlių plieno vamzdžių sektoriaus persitvarkymas. Reaguodama į šiuos pokyčius, *British Steel* nusprendė visiškai sustabdyti savo veiklą šiame sektoriuje. Šios veiklos ėmėsi *Vallourec*, kuri 1994 m. perėmė *British Steel* priklausiusią Škotijos gamyklą, besispecializavusią srieginių vamzdžių jungčių srityje. *Vallourec* įkurta dukterinė bendrovė buvo Šiaurės jūros regiono rinkos lyderė specialių („*premium*“) ir standartinių srieginių vamzdžių tiekimo srityje.

153. 1994 m. kovo 31 d. *Vallourec* pratęsė tiekimo sutartis su *Dalmine* ir *Mannesmann*.

154. Iš dokumento „Pasidalijimo raktas“ išplaukia, kad Europos pramonės persitvarkymas teigiamai paveikė derybas su Japonijos gamintojais – Europa liko savo gamintojų įtakos sferoje.

155. Pirmojoje instancijoje ginčyto sprendimo 2 straipsnyje nurodytas pažeidimas yra išsamiai nagrinėjamas skundžiamo sprendimo 164–246 punktuose.

156. Šeštasis, septintasis ir aštuntasis apeliacinio skundo pagrindai yra susiję su į šios skundžiamo sprendimo dalies atskirais aspektais.

157. Šeštajame apeliacinio skundo pagrinde yra ginčijami šio skundžiamo sprendimo 210, 234 ir 244 punktai.

158. Su šiais klausimais susijusioje skundžiamo sprendimo dalyje Pirmosios instancijos teismas vertino *Dalmine* argumentus, kuriais remdamasi ji neigė, kad Europos gamintojų su *British Steel* sudarytos tiekimo sutartys buvo plataus masto susitarimo rezultatas, ir tvirtino, kad sudarydama tiekimo sutartį su *British Steel* ji išimtinai siekė teisėto tikslo padidinti savo nesriegiuotų vamzdžių pardavimą Jungtinės Karalystės rinkoje (skundžiamo sprendimo 193 punktas).

159. *Dalmine* pirmiausia prieštaravo Komisijos požiūriui, kad su *British Steel* sudarytomis tiekimo sutartimis buvo siekiama išlaikyti dirbtinai aukštas kainas Europos rinkoje, ir Komisijos padarytoms išvadoms dėl tiekimo sutarčių sudarymo trukmės. Be to, *Dalmine* ginčijo keleto įrodymų įrodomąją galią ir prieštaravo požiūriui, jog tarp Europos gamintojų egzistavo susitarimas dėl Jungtinės Karalystės rinkos pasidalijimo. Net jei toks susitarimas ir egzistavo, ji jame nedalyvavo (skundžiamo susitarimo 194–198 punktai).

160. Vėliau *Dalmine* nurodė, kad Komisijos pateikti įrodymai buvo išimtinai susiję su *Vallourec* ir *British Steel*. Ji taip pat prieštaravo Komisijos teiginiui, kad ji vėliau prisijungė prie *Vallourec* ir *British Steel* sudaryto susitarimo. Aplinkybė, kad iš *British Steel* besiūlių plieno vamzdžių gamybą perėmusi *Vallourec* taip pat nusprendė perimti esamas *British Steel* sutartis su *Mannesmann* ir *Dalmine*, irgi neįrodo draudžiamo susitarimo sudarymo fakto. Galiausiai *Dalmine* nurodė, kad jos su *British Steel* sudarytas susitarimas rinką paveikė tik nežymiai (skundžiamo sprendimo 199–202 punktai).

161. Atsakydama į šiuos argumentus Komisija pabrėžė, jog tiekimo sutartys atitiko Europos ir Japonijos klube nustatytas pagrindines taisykles dėl nacionalinės rinkos apsaugos. *Dalmine* buvo visiškai aišku, kad

sudarydama šią tiekimo sutartį ji prisidėjo prie susitarimo dėl nacionalinės rinkos apsaugos įgyvendinimo ir prie veiksmų su savo tiesioginiais konkurentais suderinimo (skundžiamo sprendimo 203–208 punktai).

162. Skundžiamo sprendimo 209–225 punktuose Pirmosios instancijos teismas įvertino *Dalmine* argumentus ir nusprendė, jog jie nėra įtikinami.

163. Šiame apeliaciniame procese ypatingą dėmesį reikia atkreipti į skundžiamo sprendimo 210 punktą, nes pirmiausia jis yra ginčijamas remiantis apeliantės šeštuoju apeliacinio skundo pagrindu. 210 punkte numatyta: „Nepaisant tikrojo visų keturių Europos gamintojų bendradarbiavimo laipsnio, reikia konstatuoti, kad kiekvienas iš jų pasirašė vieną iš konkurenciją ribojančių tiekimo sutarčių, kurios pagal ginčijamo sprendimo 2 straipsnį pažeidė EB 81 straipsnio 1 dalį. Nors ginčijamo sprendimo 2 straipsnio 1 dalyje teigiama, kad tiekimo sutartys buvo sudarytos „(padarant) 1 straipsnyje nurodytą pažeidimą“, iš jo 111 konstatuojamosios dalies teksto aišku, jog 2 straipsnyje nurodytu pažeidimu yra laikomas pats sutarčių sudarymo faktas“ [65].

164. Šeštuoju apeliacinio skundo pagrindu yra konkrečiai ginčijami skundžiamo sprendimo 234 ir 244 punktai, kurie yra dalis Pirmosios instancijos teismo pastabų dėl ieškinio pagrindų, susijusių su nagrinėjamos rinkos ir ginčijamo sprendimo 1 straipsnyje nurodyto pažeidimo santykiu.

165. 234 ir 244 punktuose nustatyta:

„234. Visų pirma pažymėtina, kad ginčijamo sprendimo 1 ir 2 straipsniuose Komisija nustatė, jog buvo padaryti du atskiri pažeidimai, susiję su dviem artimomis produktų rinkomis. Taigi pagal atitinkamų rinkų apibrėžimus, pateiktus ginčijamo sprendimo 29 konstatuojamojoje

65 — Ginčijamo sprendimo 111 konstatuojamoji dalyje numatyta: „Tiekimo sutarčių tikslas buvo nesriegiuotų vamzdžių tiekimas Šiaurės jūros OCTG rinkos lyderiui, o jų tikslas buvo paremti Jungtinės Karalystės vietos gamintoją laikantis Europos ir Japonijos klube priimtų (Pagrindinių taisyklių). Pagrindinis šių sutarčių tikslas ir rezultatas buvo tarp *Mannesmann*, *Vallourec* ir *Dalmine* pasidalyti visus jų konkurento (*Corus*) poreikius (*Vallourec* nuo 1994 m.). Pagal sutartis nesriegiuotų vamzdžių pirkimo kainos priklausė nuo (*Corus*) sriegiuotų vamzdžių kainų. Jose taip pat buvo nustatyti (*Corus*) (*Vallourec* nuo 1994 m.) tiekimo laisvės apribojimai, įpareigojantys *Corus* pranešti savo konkurentėms apie taikomas pardavimo kainas bei parduotų prekių kiekius. Be to, (*Mannesmann*), *Vallourec* (iki 1994 m. vasario mėn.) ir *Dalmine* įsipareigojo tiekti konkurentui (*Corus*, nuo 1994 m. kovo mėn. – *Vallourec*) iš anksto nenustatytus kiekius.“

dalyje, savaime nėra nieko klaidingo, kad su ginčijamo sprendimo 2 straipsnyje nurodytu pažeidimu susijusi rinka yra nesriegiuotų vamzdžių rinka, o ginčijamo sprendimo 1 straipsnyje nurodytas pažeidimas yra susijęs su standartinių sriegiuotų OCTG vamzdžių rinka.

principą, nes nustatydama Europos gamintojams skiriamų baudų dydį ji neatsižvelgė į ginčijamo sprendimo 2 straipsnyje nurodytą pažeidimą, nors šio pažeidimo tikslas ir poveikis buvo didesni negu vien prisidėjimas prie Europos ir Japonijos susitarimo tęstinumo (šiuo klausimu pirmiausia žr. minėto teismo sprendimo 571 punktą)."

<...>

166. Septintajame apeliacinio skundo pagrinde apeliantė ginčija tą skundžiamo sprendimo dalį, kurioje Pirmosios instancijos teismas tikrina tiekimo sutarties tarp *British Steel* ir *Dalmine* sąlygas (164–193 punktai).

244. Tačiau pabrėžtina, kiek tai reikšminga, kad Komisijos teiginys ginčijamo sprendimo 164 konstatuojamosios dalies pirmame sakinyje[66], jog tiekimo sutartys, sudarančios ginčijamo sprendimo 2 straipsnyje nurodytą pažeidimą, buvo tik priemonė to paties sprendimo 1 straipsnyje nustatytam pažeidimui įgyvendinti, yra netikslus, nes toks įgyvendinimas buvo vienas iš kelių atskirų, bet tarpusavyje susijusių antrojo pažeidimo antikonkurencinių tikslų ir pasekmių. Pirmosios instancijos teismas 111 punkte minėtame sprendime *JFE Engineering ir kt. prieš Komisiją* (569 ir paskesni punktai) nusprendė, kad Komisija pažeidė vienodo požiūrio

167. Remdamasi 164–174 punktais *Dalmine* prieštaravo Komisijos aiškinimui, kad daugelis tiekimo sutarties sąlygų atspindėjo antikonkurencinį šios sutarties tikslą, ir ginčijo jos ir kitų gamintojų tiekiamų nesriegiuotų vamzdžių kiekio nustatymo metodus bei kainų paskaičiavimo būdą.

66 — Šioje konstatuojamojoje dalyje numatyta: „Dėl tarp *British Steel*, *Mannesmann*, *Dalmine* ir *Vallourec* sudarytų sutarčių Komisija laikosi nuomonės, jog šiuo atveju kalbama apie priemonę įgyvendinti nacionalinių rinkų apsaugos principą, kuri yra susijusi su Europos ir Japonijos klubo veikla. Dėl šios priežasties Komisija neketina skirti papildomų baudų."

168. Skundžiamo sprendimo 179–187 punktuose Pirmosios instancijos teismas nagrinėjo *Dalmine* argumentus dėl kiekvieno tiekėjo *British Steel* tiektinų vamzdžių kiekio nusta-

tymo metodo ir juos atmetė. Atsižvelgiant į aptariamas tiekimo sutarties nuostatas aiškiai matomas antikonkurencinis *British Steel* aprūpinimo sriegiuotais vamzdžiais tikslas faktiškai atsisakant galimybės tuo metu pasinaudoti bet kokiu Jungtinės Karalystės sriegiuotų vamzdžių rinkos augimu.

169. Be to, skundžiamo sprendimo 188–191 punktuose Pirmosios instancijos teismas nustatė, jog matematinis kainos, už kurią *Corus* pardavė sriegiuotus vamzdžius, ir kainos, kurią už nesriegiuotus vamzdžius mokėjo trys jos tiekėjai, santykis suteikė pastariesiems galimybę gauti tikslius duomenis apie *British Steel* parduodamų sriegiuotų vamzdžių kainų pasikeitimo pobūdį, laiką ir apimtį. Šios informacijos perdavimas konkurentams pažeidžia EB 81 straipsnio 1 dalį.

170. Aštuntasis apeliacinio skundo pagrindas yra taip pat susijęs su skundžiamo sprendimo ištraukomis, kuriose nagrinėjamos tarp *British Steel* ir *Dalmine* sudarytos tiekimo sutarties sąlygos.

2. Apeliantės kaltinimai

171. Šeštajame apeliacinio skundo pagrinde apeliantė pirmiausia ginčija tris skundžiamo sprendimo punktus. Šių punktų pagrindu Pirmosios instancijos teismas savo ginčijamo sprendimo 2 straipsnyje pateiktų faktinių aplinkybių įvertinimu pakeitė Komisijos atliktą įvertinimą. Taip jis iš esmės modifikavo esmines ginčijamo sprendimo konstatuojamąsias dalis ir todėl viršijo jam EB sutartimi suteiktus įgaliojimus.

172. Pirmiausia kritikuojamas skundžiamo sprendimo 210 punktas, kuriame Pirmosios instancijos teismas konstatuoja, kad „iš jo 111 konstatuojamosios dalies teksto aišku, jog 2 straipsnyje nurodytu pažeidimu yra laikomas pats sutarčių sudarymo faktas“. Tačiau, apeliantės nuomone, iš minėtos 111 konstatuojamosios dalies išplaukia, kad ne aptariamų sutarčių sudarymo faktas yra laikytinas pažeidimu, bet jos „siekis laikytis Europos ir Japonijos klube priimtų *„Fundamentals“* (Pagrindinių taisyklių)“. Taip Pirmosios instancijos teismas paprasčiausius „Pagrindinių taisyklių“ įgyvendinimo veiksmus perkvalifikavo į savarankišką EB 81 straipsnio pažeidimą.

173. Antra, rimtų abejonių kelia skundžiamo sprendimo 244 punktas. Jame teigiama: „<... > pabrėžtina, kad Komisijos teiginys ginčijamo sprendimo 164 konstatuojamosios dalies pirmame sakinyje, jog tiekimo sutartys,

sudarančios ginčijamo sprendimo 2 straipsnyje nurodytą pažeidimą <...>, yra netikslus <...>“ [67]. Tai nustatęs, Pirmosios instancijos teismas turėjo padaryti vienintelę galimą išvadą ir panaikinti ginčijamo sprendimo 164 konstatuojamąją dalį bei jo 2 straipsnį.

174. Tačiau Pirmosios instancijos teismas, atvirkščiai, nusprendė, jog „<...> įgyvendinimas buvo vienas iš kelių atskirų, bet tarpusavyje susijusių antrojo pažeidimo antikonkurencinių tikslų <...>“, ir todėl ėmėsi jo kompetencijai nepriklausančio vaidmens.

175. Trečia, šeštajame apeliacinio skundo pagrinde apeliantė ginčija skundžiamo sprendimo 234 punktą, kuriame Pirmosios instancijos teismas dar aiškiau nei skundžiamo sprendimo 210 punkte atsiriboja nuo ginčijamo sprendimo 1 straipsnio nurodydamas, jog nagrinėjamoje byloje kalbama apie du pažeidimus dviejose tarpusavyje susijusiose produktų rinkose. Pirmosios instancijos teismas stipriai viršijo savo įgaliojimus savo iniciatyva priskirdamas prie sprendime nurodytų nagrinėjamų standartinių OCTG vamzdžių su sriegiais ir transportavimo vamzdžių projektams rinkų dar ir trečiąją – nesriegiuotų vamzdžių rinką.

176. Taip pat *Dalmine* pažymi, kad Pirmosios instancijos teismo pasirinktas naujas santykio tarp ginčijamo sprendimo 1 ir 2 straipsnių aiškinimas tapo naudingas Japonijos gamintojams, kurie nebuvo pripažinti kalti dėl 2 straipsnyje nurodyto „savarankiško“ pažeidimo padarymo, ir todėl jiems paskirta bauda buvo sumažinta.

177. Septintajame apeliacinio skundo pagrinde apeliantė ginčija Pirmosios instancijos teismo išvadą, kad *Dalmine*, *Mannesmann* ir *Vallourec*, sudarydamos nesriegiuotų vamzdžių tiekimo sutartis su *British Steel*, *de facto* atsisakė įėjimo į Jungtinės Karalystės sriegiuotų vamzdžių (tiek *premium*, tiek standartinių OCTG vamzdžių) rinką.

178. Pirmiausia apeliantė teigia, jog ji, neturėdama reikalaujamos sriegiuotų vamzdžių gamybos pagal VAM sriegiuotų vamzdžių jungčių metodą licencijos, niekada nebūtų galėjusi savarankiškai imtis veiklos Jungtinės Karalystės rinkoje.

179. Antra, tiekimo sutartys buvo susijusios su nesriegiuotais vamzdžiais, t. y. su rinka, kuri nėra minima ginčijamame sprendime.

180. Trečia, Pirmosios instancijos teismas iškraipė faktus, 219 ir 229 punktuose nu-

67 — Prancūziškoje skundžiamo sprendimo versijoje tai suformuluota glausčiau: „il convient de constater <...> que l'affirmation de la Commission <...> *est excessive*“ (pažymėta mano).

spręsdamas, jog susitarime dalyvavusios įmonės derino savo veiksmus pasidalijant nesriegiuotų vamzdžių tiekimą *British Steel*.

181. Ketvirta, Pirmosios instancijos teismas suklydo, neatsižvelgdamas į tai, kad tarp *Dalmine* ir *British Steel* sudaryta tiekimo sutartis buvo paremta aiškiais ekonominiais motyvais.

182. Savo aštuntajame apeliacinio skundo pagrinde apeliantė ginčija Pirmosios instancijos teismo padarytas išvadas, kad tarp *Dalmine* ir *British Steel* sudarytos tiekimo sutarties sąlygos pačios savaime buvo neleistinos.

183. Šį apeliacinio skundo pagrindą ji grindžia tokiais argumentais:

— *Dalmine* prisiimtas įsipareigojimas *British Steel* tiekti neapibrėžtą kiekį nesriegiuotų vamzdžių atitiko jos interesus ir todėl yra leistinas,

— Pirmosios instancijos teismas turėjo suprasti, jog *British Steel* turėjo pakankamai tvirtas pozicijas rinkoje, kad galėtų potencialiems tiekėjams primesti savo valią,

— Pirmosios instancijos teismas klaidingai aiškino tiekimo sutarties 4 straipsnį padarydamas išvadą, kad ši sutartis įpareigojo šalis tiekiant ir parduodant nesriegiuotus vamzdžius patenkinti tam tikrą iš anksto nustatytą *British Steel* poreikių dalį,

— nesant horizontalaus susitarimo tarp tiekėjų įrodymų, buvo visiškai nedraudžiama *British Steel* parduoti tokį nesriegiuotų vamzdžių kiekį, kuris tam tikru santykiu atitiko jos parduodamų sriegiuotų vamzdžių kiekį,

— nei ginčijamame, nei skundžiamame sprendimuose nebuvo nurodyta, kaip tiekimo sutartyje numatytos kainų nustatymo formulės pasireiškia antikonkurenciniu poveikiu,

— kadangi *Dalmine premium* OCTG vamzdžiais Jungtinės Karalystės rinkoje neprekiavo ir todėl šioje rinkoje nebuvo *British Steel* konkurentė, ji negali būti kaltinama keitimusi informacija apie OCTG vamzdžius,

— galiausiai Pirmosios instancijos teismo išvada 157 punkte, jog tai, kad *British Steel* savo tiekėjams neatskleidė konfi-

dencialios informacijos, atsižvelgiant į nagrinėjamos bylos aplinkybes, negali panaikinti tiekimo sutartis pasirašiusiųjų atsakomybės, yra tiek apodiktiška, tiek nesuprantama.

3. Komisijos argumentai

184. Visą šeštąjį apeliacinio skundo pagrindą Komisija laiko nepagrįstu.

185. Apeliantės pastabos dėl skundžiamo sprendimo 210 punkto yra nepagrįstos dėl šių priežasčių:

— Komisija jau savo sprendime buvo aiškiai nustačiusi, jog šio sprendimo 2 straipsnyje nurodytos tiekimo sutartys laikytinos savarankišku EB 81 straipsnio pažeidimu. Tai aiškiai matyti iš rezoliucinės sprendimo dalies teksto, kur šis „pažeidimas" yra išskiriamas numatant atskirą 2 straipsnio nuostatą ir kur dalyvaujančioms įmonėms 3 straipsnio pagrindu yra nurodoma nutraukti „minėtus pažeidimus". Tai taip pat patvirtinama skundžiamo sprendimo 112 punkte [68],

— tai, kad ginčijamo sprendimo 2 straipsnio 1 dalyje nurodomas vienas EB 81 straipsnio 1 dalies pažeidimas („1 straipsnyje nurodyto pažeidimo kontekste"), nekeičia fakto, jog kalbama apie du skirtingus pažeidimus,

— Pirmosios instancijos teismas iš sprendimo 111 konstatuojamosios dalies teisingai išvedė tai, jog tiekimo sutarčių sudarymas yra pažeidimas, nurodytas sprendimo 2 straipsnyje. Kadangi tik nustačius, jog šios sutartys yra savarankiškas EB 81 straipsnio 1 dalies pažeidimas, jų sudarymas laikytinas veiksmu, kuriuo šis pažeidimas ir buvo padarytas.

186. Apeliantės pastabos dėl skundžiamo sprendimo 244 punkto yra nepagrįstos. Jeigu Pirmosios instancijos teismas, atsižvelgdamas į tai, kad sprendimo 164 konstatuojamojoje dalyje nurodyta Komisijos išvada „peržengia ribas", būtų nusprendęs, kad ši konstatuojamoji dalis turi būti panaikinta, tai jokiu būdu nebūtų paveikę ginčijamo spren-

68 — Šiame punkte numatyta: „EB sutarties 81 straipsnio 1 dalis aiškiai numato, kad susitarimai, kuriais siekiama rinkų pasidalijimo arba kuriais jis sukeliamas, yra nesuderinami su bendrąja rinka. Sutartys, kuriomis siekiama tiekimo sriegiuotų vamzdžių gamybos lyderiui pasidalijimo arba kuriomis jis sukeliamas rinkoje, kuriai tenka beveik pusė OCTG suvartojimo Bendrijoje (žr. 50 punktą), sukelia reikšmingą konkurencijos bendrojoje rinkoje apribojimą."

dimo 2 straipsnio. Šioje konstatuojamojoje dalyje Komisija paprasčiausiai nurodė, kodėl ji Europos įmonei už sprendimo 2 straipsnyje nurodyto pažeidimo padarymą neskyrė atskiros baudos. Šiuo atveju ginčijamo sprendimo 110–117 konstatuojamosios dalys, kuriose Komisija nurodė šį pažeidimą pagrindžiančius argumentus, ir toliau galiotų.

187. Reikšdama pastabas dėl skundžiamo sprendimo 234 punkto, apeliantė iš pradžių primena savo argumentus dėl šio sprendimo 210 punkto. Šie argumentai, remiantis šios išvados 185 punkte nurodytais pagrindais, yra nepagrįsti.

188. Kaltinimas, kad Pirmosios instancijos teismas 234 punkte apibrėžia atskirą rinką nesriegiuotiems vamzdžiams, nors sprendime yra nagrinėjamos tik standartinių OCTG vamzdžių ir transportavimo vamzdžių projektams rinkos, kaip išplaukia iš 28, 29 ir 31 punktų, yra nepagrįstas [69].

189. Septintasis apeliacinio skundo pagrindas, Komisijos nuomone, yra taip pat nepagrįstas.

69 — 28 punkto pradžioje numatyta: „Šioje byloje nagrinėjami produktai yra besiūliai anglinio plieno vamzdžiai (t. y. neapima nerūdijančio plieno vamzdžių kategorijos) <...>“. 29 punkte aprašomos įvairios gręžimo vamzdžių kategorijos. 31 punkto pradžioje numatyta: „Gręžimo vamzdžiai gali būti nesriegiuoti (jiems taip pat taikomas API standartas) arba sriegiuoti <...>“

190. Pirmiausia Komisija ginčija *Dalmine* teiginį, jog savarankiškai ji nebūtų galėjusi siūlyti sriegiuotų vamzdžių Jungtinės Karalystės rinkoje:

— kalbėdama apie *premium* OCTG vamzdžius, kuriems parduoti *Dalmine* neturėjo reikiamos licencijos, Komisija nurodo skundžiamo sprendimo 186 punktą, kuriame Pirmosios instancijos teismas konstatavo, kad negalima atmesti galimybės, jog *Dalmine* tokią licenciją būtų galėjusi gauti,

— be to, buvo nustatyta, kad *Dalmine* už Italijos teritorijos ribų jau pardavinėjo standartinius OCTG vamzdžius, kuriems nėra reikalinga licencija.

191. Todėl Pirmosios instancijos teismas galėjo padaryti išvadą, jog sudarydama tiekimo sutartį iš pradžių su *British Steel*, vėliau – su *Vallourec*, *Dalmine* pati atsisakė galimybės imtis veiklos Jungtinės Karalystės sriegiuotų vamzdžių rinkoje.

192. Apeliantės argumento, kad tarp kontinentinės Europos gamintojų nebuvo konkurencijos nesriegiuotų vamzdžių tiekimo

srityje, nes jie patys juos išsriegdavo ir tik dalį eksportuodavo, negalima laikyti rimtu atsižvelgiant į tai, jog *Dalmine* sudarė tiekimo sutartį potencialiai neribotam kiekiui nesriegiuotų vamzdžių tam, kad patenkintų 30 % *British Steel* poreikių.

193. Apeliantės prieštaravimai dėl 219 ir 229 punktų, atsižvelgiant į nusistovėjusią teismų praktiką, yra nepagrįsti:

— Pirmosios instancijos teismas savo sprendimo 219 ir 220 punktuose galėjo nuspręsti, kad horizontalus susitarimas dėl nesriegiuotų vamzdžių tiekimo *British Steel* pasidalijimo iš tikrųjų egzistavo [70],

— sunku prieštarauti Pirmosios instancijos teismo išvadai, kad galimas komercinis *Dalmine* suinteresuotumas sutartimi su *British Steel* nepanaikina jos neteisėtumo.

194. Dėl aštuntojo apeliacinio skundo pagrindo Komisija teigia, jog jį pagrindžiantys kaltinimai paprasčiausiai pakartoja pirmojoje instancijoje pateiktus argumentus, kuriais buvo ginčijamas antikonkurencinis su *British Steel* sudarytos tiekimo sutarties sąlygų pobūdis. Todėl šie kaltinimai turėtų būti pripažinti nepriimtini.

195. Papildomai Komisija mano, kad kaltinimai yra nepagrįsti. Ji, be kita ko, nurodo, jog vieno iš derybų partnerių komercinis suinteresuotumas ar derybinė galia negali panaikinti EB 81 straipsnio 1 dalį pažeidžiančio susitarimo neteisėto pobūdžio.

4. Vertinimas

196. Sunkioji artilerija, kurią apeliantė šeštajame apeliacinio skundo pagrinde nukreipia į skundžiamo sprendimo 210, 224 ir 244 punktus, nesidrovėdama apkaltinti Pirmosios instancijos teismo, kad šis savo išvadomis iškreipė faktus ir Komisijos valią bei sprendime ginčytų veiksmų teisinį kvalifikavimą, atidžiau pažvelgus yra gerokai mažiau įspūdinga nei gali pasirodyti atsižvelgiant į skambias argumentų ir su jais susijusio kvalifikavimo formuluotes.

70 — Šiuo klausimu Komisija nurodo 2004 m. sausio 7 d. Sprendimą *Aalborg Portland A/S ir kt. prieš Komisiją* (sujungtos bylos C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P ir C-219/00 P, Rink. p. I-123, 57 punktas).

197. Prieš pradėdamas analizuoti tris tarpusavyje susijusias arba susikertančias šio apeliacinio skundo pagrindo dalis, norėčiau priminti sprendimo 2 straipsnyje nurodyto pažeidimo kontekstą. Šį kontekstą aš aprašiau savo išvados 145–158 punktuose.

198. Pagal Komisijos pateikiamą faktinių aplinkybių aprašymą *Vallourec*, *Dalmine*, *Mannesmann* ir *British Steel* bendradarbiavo tam, kad užtikrintų Europos gamintojų pozicijų Jungtinės Karalystės rinkoje apsaugą, pirmiausia *Vallourec*, *Dalmine*, o vėliau ir *Mannesmann* susitariant tiekti *British Steel*, pastarajai nutraukus savo pačios gamybą, kiekvienai konkrečiai nustatytą nesriegiuotų vamzdžių dalį, kurių *British Steel* reikėjo tokiems vamzdžiams perdirbti į *premium* arba standartinius sriegiuotus vamzdžius. Vėliau, 1994 m., *British Steel* visiškai pasitraukus iš šio sektoriaus, *Vallourec* perėmė *British Steel* vaidmenį Jungtinės Karalystės rinkoje.

199. Pirmojoje instancijoje iš esmės buvo nagrinėjimas toks pagrindinis klausimas: ar Komisija turėjo teisę Europos gamintojų veiksmus, kuriais jie siekė užtikrinti savo pozicijų Jungtinės Karalystės rinkoje apsaugą, laikyti EB 81 straipsnio 1 dalies pažeidimu?

200. Į šį klausimą Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo atitinkamuose punktuose vienareikšmiškai pateikė teigiamą atsakymą, taip pat ir ta prasme, jog 2 straipsnyje nurodytas EB 81 straipsnio 1 dalies pažeidimas (nors jis ir buvo padarytas „1 straipsnyje nurodyto“ pažeidimo kontekste) laikytinas savarankišku pažeidimu.

201. Pirmosios instancijos teismo išvadas 210 ir 234 punktuose apeliantė ginčija remdamasi ginčijamo sprendimo 111 konstatuojamąja dalimi [71], kalbant konkrečiau, šia jos ištrauka: „Tiekimo sutarčių tikslas buvo nesriegiuotų vamzdžių tiekimas Šiaurės jūros OCTG rinkos lyderiui, o jų tikslas buvo paremti Jungtinės Karalystės vietos gamintoją laikantis Europos ir Japonijos klube priimtų (Pagrindinių taisyklių).“ Iš šios ištraukos išplaukia, jog pažeidimo ginčijamo sprendimo 111 konstatuojamosios dalies prasme konstatavimui lemiamos įtakos turėjo ne pats tiekimo sutarčių sudarymo faktas, bet aplinkybė, jog šiomis sutartimis buvo siekiama laikytis (Pagrindinių taisyklių).

202. Mano nuomone, tai jokiu būdu neišplaukia iš sprendimo 111 ir 112 konstatuojamųjų dalių [72] tarpusavio ryšio. 112 konstatuojamosios dalies pirmajame sakinyje Komisija lakoniškai konstatuoja:

71 — Visą tekstą žr. 65 išnašoje.
72 — Nurodyta 68 išnašoje.

„EB 81 straipsnio 1 dalis aiškiai numato, jog susitarimai, kuriais siekiama pasidalyti rinkas arba kuriais toks pasidalijimas sukeliamas, yra nesuderinami su bendrąja rinka."

203. Kadangi tiekimo sutarčių tikslas buvo prisidėti prie (svarbios) Jungtinės Karalystės rinkos atskyrimo nuo pašalinių konkurentų ir todėl pasidalyti rinkas, jos galėjo būti laikomos EB 81 straipsnio 1 dalies pažeidimais.

204. Kaip matyti iš ginčijamo sprendimo 2 straipsnio 1 dalies teksto ir kaip tai dar kartą patvirtinama šio sprendimo 3 straipsnyje, Europos gamintojų veiksmus siekiant apsaugoti Jungtinės Karalystės rinką įvykus besiūlių plieno vamzdžių sektoriaus Bendrijoje persitvarkymui Komisija jau buvo kvalifikavusi kaip savarankiškus EB 81 straipsnio pažeidimus.

205. Šį kvalifikavimą ji grindė savo faktinių aplinkybių tyrimu ginčijamame sprendime. Vėliau, kai *British Steel*, uždarydama savo gamyklą Klaido slėnyje, nutraukė besiūlių plieno vamzdžių gamybą, nors dar laikinai, tarpininkaujant dukterinei bendrovei *TSSL*, tęsė savo veiklą terminio apdorojimo ir srieginių vamzdžių jungčių srityse (1990–1994 m. laikotarpiu ji buvo stambiausias *premium* ir standartinių OCTG vamzdžių tiekėjas Šiaurės jūros regione), Jungtinės Karalystės rinkoje atsirado ypatinga rinka tarpiniam produktui – nesriegiuotiems vamzdžiams, kurio pagrindinis pirkėjas buvo *British Steel*.

206. Atsižvelgiant į šias aplinkybes, atmestinas yra ir apeliantės argumentas, kad Pirmosios instancijos teismas viršijo savo įgaliojimus, skundžiamo sprendimo 234 punkte nustatydamas, jog ginčijamo sprendimo 1 ir 2 straipsniuose nurodyti pažeidimai buvo padaryti dviejose skirtingose, t. y. standartinių OCTG ir besiūlių nesriegiuotų vamzdžių, rinkose.

207. Šiuo atveju, kaip 235 ir 236 punktuose nustatė Pirmosios instancijos teismas, kalbama apie dvi autonomiškas, tačiau tarpusavyje susijusias rinkas, kuriose buvo padaryti du pažeidimai, kurie, nors ir savarankiški, buvo tarpusavyje susiję: „<...> šioje byloje Komisija apibūdino situaciją, kai tarp Europos gamintojų buvo sudaryti susitarimai dėl Jungtinės Karalystės nesriegiuotų vamzdžių rinkos, siekiant bent iš dalies apsaugoti Jungtinės Karalystės rinką nuo standartinių sriegiuotų OCTG vamzdžių importo iš Japonijos".

208. Iš to aiškiai matyti, kad sunkus apeliantės kaltinimas, jog Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 234 punkte vėliau ne tik iškraipė faktines aplinkybes, bet ir Komisijos valią, yra visiškai nepagrįstas.

209. Prieštaravimas dėl skundžiamo sprendimo 244 punkto iš esmės yra grindžiamas tuo, jog Pirmosios instancijos teismas, nurodydamas, kad „Komisijos teiginys ginčijamo sprendimo 164 konstatuojamosios dalies pirmame sakinyje, jog tiekimo sutartys, sudarančios ginčijamo sprendimo 2 straipsnyje nurodytą pažeidimą, buvo tik priemonė to paties sprendimo 1 straipsnyje nustatytam pažeidimui įgyvendinti, yra netikslus, nes toks įgyvendinimas buvo vienas iš kelių atskirų, bet tarpusavyje susijusių antrojo pažeidimo antikonkurencinių tikslų“, privalėjo iš to padaryti išvadas ir panaikinti šią konstatuojamąją dalį.

210. Šiame skundžiamo sprendimo punkte Pirmosios instancijos teismo padaryta išvada yra logiška 210 punkte ir, dar aiškiau, 234 punkte įtvirtinto teiginio, kad ginčijamo sprendimo 1 ir 2 straipsniuose yra nurodomi du savarankiški EB 81 straipsnio pažeidimai, net jei jų turiniai yra tarpusavyje susiję, pasekmė.

211. Todėl Pirmosios instancijos teismas galėjo priekaištauti Komisijai dėl jos vienpusiškumo, kai ji savo sprendimo 164 konstatuojamojoje dalyje 2 straipsnyje nurodytą pažeidimą apibūdino tik kaip 1 straipsnyje nurodyto pažeidimo įgyvendinimo priemonę.

212. Priekaištas, kuris Komisijai buvo pareikštas jai vertinant pažeidimo sunkumą, taip pat nekeičia jau anksčiau 210 ir 244 punktuose Pirmosios instancijos teismo palaikyto Komisijos teiginio, kad ginčijamame sprendime yra pagrįstai nurodomi du savarankiški, nors ir tarpusavyje susiję, EB 81 straipsnio 1 dalies pažeidimai.

213. Mintis, kurią Komisija išreiškė ginčijamo sprendimo 164 konstatuojamojoje dalyje, buvo susijusi su tuo, jog pripažinus glaudų tarpusavio ryšį tarp abiejų pažeidimų (tiekimo sutartys kaip priemonė užtikrinti nacionalinių rinkų apsaugos principo įgyvendinimą <...>, kurios turi būti vertinamos Europos ir Japonijos klubo veiklos kontekste), nebuvo pagrindo Europos gamintojams skirti papildomos baudos.

214. Todėl šios ginčijamo sprendimo konstatuojamosios dalies „panaikinimas“ būtų lėmęs tai, kad Komisijos pripažintas glaudus ryšys tarp dviejų pažeidimų nebūtų suteikęs pagrindo nepaskirti papildomos baudos už ginčijamo sprendimo 2 straipsnyje nurodyto pažeidimo padarymą.

215. Kaip matyti iš skundžiamo sprendimo 245 punkto, Pirmosios instancijos teismas, nuspręsdamas, kad Komisija savo sprendimo 164 konstatuojamojoje dalyje per daug vienpusiškai vertino ginčijamo sprendimo 2 straipsnyje nurodytą pažeidimą, tokių pasekmių nenorėjo. Taigi apeliantės buvo

greičiau pasigailėta, nei jai pakenkta. Jei apskaičiuojant baudą į ginčijamo sprendimo 2 straipsnyje nurodytą pažeidimą Komisija būtų turėjusi atsižvelgti atskirai, baudos dydis būtų neišvengiamai padidintas nepaisant to, jog likusios bylos aplinkybės būtų identiškos.

216. Todėl kaltinimas, susijęs su skundžiamo sprendimo 244 punktu, yra nepagrįstas, nes jis negali lemti kitokio dviejų savarankiškų, tačiau tarpusavyje susijusių EB 81 straipsnio 1 dalies pažeidimų egzistavimo įvertinimo, taip pat jis nepagrįstas dėl to, jog ginčijamo sprendimo 164 konstatuojamosios dalies panaikinimas nepakeistų šios išvados ir bet kuriuo atveju apskaičiuojant baudą galėtų lemti atskirą ginčijamo sprendimo 2 straipsnyje nurodyto pažeidimo įvertinimą.

217. Pirmasis iš trijų kaltinimų, kuriais grindžiamas septintasis apeliacinio skundo pagrindas, yra pirmiausia susijęs su faktinėmis aplinkybėmis. Apeliantė ginčija Pirmosios instancijos teismo padarytas išvadas dėl dviejų faktų: paaukodama savo laisvę rinktis tiekėją *British Steel* kiekviena tiekimo sutartimi taip susaistė tris savo konkurentus Bendrijoje, kad jos namų rinkoje išnyko bet kokia veiksminga konkurencija iš jų pusės ir bet kokia tokios konkurencijos perspektyva [73], ir jeigu tiekimo sutartys nebūtų sudarytos, trys už Jungtinės Karalystės ribų įsisteigę Europos gamintojai, neatsižvelgiant į (Pagrindines taisykles), būtų turėję realų ar bent jau potencialų komercinį interesą veiksmingai konkuruoti su *British Steel* Jungtinės Karalystės sriegiuotų vamzdžių rinkoje, taip pat konkuruoti vienas su kitu tiekiant *British Steel* nesriegiuotus vamzdžius [74].

218. Šis kaltinimas yra priimtinas tik tiek, kiek apeliantė nurodo, jog Pirmosios instancijos teismas akivaizdžiai iškraipė faktus [75]. Todėl jos argumentas dėl faktų turėtų būti toks tikslus ir pagrįstas, kad jis galėtų paremti priekaištą dėl tokio akivaizdaus faktų iškraipymo.

219. To apeliantei jokiu būdu nepavyko padaryti. Net jei darytume prielaidą, jog *Dalmine* įėjimas į Jungtinės Karalystės galutinių produktų – standartinių ir *premium* OCTG vamzdžių – rinką dėl jos produktų paletės sudėties ir paklausos Jungtinės Karalystės rinkoje (pirmiausia *premium* OCTG vamzdžiams su ypatingomis patentuotomis VAM sriegiuotų vamzdžių jungtimis) struktūros nebuvo lengvas, apeliantei nereikėjo sudaryti susitarimo dėl tarpinio produkto –

73 — Skundžiamo sprendimo 181 punktas.

74 — Skundžiamo sprendimo 185 punktas.

75 — Tai atitinka nusistovėjusią teismų praktiką. Be kita ko, žr. 1999 m. vasario 11 d. Sprendimą *Antillean Rice Mills ir kt. prieš Komisiją* (C-390/95 P, Rink. p. I-769, 29 punktas) ir 2000 m. liepos 4 d. Sprendimą *Bergaderm ir kt. prieš Komisiją* (C-352/98 P, Rink. p. I-5291, 49 punktas).

nesriegiuotų vamzdžių – tiekimo *British Steel*, kuriuo, viena vertus, mažiausiai penkerių metų laikotarpiui *Dalmine* buvo nustatyta 30 % tarpinio produkto rinkos dalis ir, kita vertus, tam pačiam laikotarpiui jai buvo uždrausta įeiti į galutinių produktų rinką.

220. Apeliantės nurodomi faktai ir aplinkybės – jos produktų paletės sudėtis ir aplinkybė, kad jos nesriegiuotų vamzdžių gamyba daugiausia buvo skirta perdirbti jai pačiai, neprieštarauja tam, jog Pirmosios instancijos teismo atliktas faktų konstatavimas, kad sudarydama tiekimo sutartį su *British Steel Dalmine* prisidėjo prie realios ar potencialios konkurencijos Jungtinės Karalystės nagrinėjamų produktų rinkoje panaikinimo arba bent rimto tokios konkurencijos apribojimo, buvo pateisinamas.

221. Todėl šis kaltinimas yra nepagrįstas.

222. Tai, jog antrasis kaltinimas, kuriuo apeliantė grindžia savo septintąjį apeliacinio skundo pagrindą, yra nepagrįstas tiek, kiek jis paremtas prielaida, jog ginčijamas sprendimas netaikomas nesriegiuotų vamzdžių rinkos atžvilgiu, išplaukia iš mano atlikto šeštojo apeliacinio skundo pagrindo vertinimo.

223. Šis kaltinimas yra taip pat nepagrįstas tiek, kiek jame yra teigiama, jog sutartis dėl nesriegiuotų vamzdžių tiekimo negalėjo neturėti jokio esminio poveikio ginčijamo sprendimo 1 straipsnyje nurodytai standartinių OCTG vamzdžių rinkai, nes 80 % pristatytų nesriegiuotų vamzdžių buvo perdirbti į *premium* OCTG vamzdžius. Šis teiginys nekeičia to, jog reikšminga tiektinų nesriegiuotų vamzdžių dalis, t. y. 20 %, vis dėlto buvo perdirbama į standartinius OCTG vamzdžius.

224. Trečiajame kaltinime apeliantė ginčija Pirmosios instancijos teismo išvadą, kad tiekimo sutartys paremtos horizontalia jose dalyvavusių įmonių strategija ir kad *Dalmine* taip pat yra jų dalyvė.

225. Šį kaltinimą laikau akivaizdžiai nepriimtinu, nes jis kartu reikštų antrinį Pirmosios instancijos teismo atlikto plataus įrodymų rinkinio, kurio pagrindu Komisija ginčijamame sprendime grindė tokios strategijos egzistavimo faktą, vertinimo patikrinimą apeliacinėje instancijoje. Šis vertinimas atliktas skundžiamo sprendimo 214–225 punktuose.

226. Šis kaltinimas būtų priimtinas tik tuo atveju, jei apeliantė galėtų įrodyti, jog vertindamas Komisijos ginčijamame sprendime

nurodytų įrodymų įrodomąją galią Pirmosios instancijos teismas padarė akivaizdžių klaidų. Šiam teiginiui pagrįsti apeliantės pateikti argumentai yra tokie bendri ir netikslūs, kad jie jokiu būdu negali patvirtinti šių įtarimų dėl klaidingo vertinimo.

227. Dabar vertinsiu aštuntąjį apeliacinio skundo pagrindą, kurį Komisija laiko nepriimtinu dėl to, jog jis pakartoja pirmojoje instancijoje pateiktus kaltinimus jos sprendimo atžvilgiu.

228. Kadangi šis apeliacinio skundo pagrindas paremtas ne mažiau nei aštuoniais skirtingais kaltinimais, kurie yra iš dalies susiję su Pirmosios instancijos teismo pozicija, iš dalies – su faktų kvalifikavimu, pirmiausia nagrinėsiu kiekvieno iš šių kaltinimų priimtinumo klausimą.

229. Siūlau pripažinti nepriimtinus pirmąjį ir antrąjį kaltinimus, kuriuose apeliantė teigia, jog Pirmosios instancijos teismas turėjo atsižvelgti į:

a) komercinį *British Steel* suinteresuotumą sąlyga dėl *Dalmine* tiektino vamzdžių kiekio, išreikšto svyruojančios nesriegiuotų vamzdžių paklausos procentiniu dydžiu (30 %);

b) *British Steel*, kaip tiekimo sutarties šalies, derybinę galią.

230. Šie kaltinimai, kiek įmanoma nustatyti, pirmojoje instancijoje aiškiai [76] pareikšti nebuvo, todėl Pirmosios instancijos teismui negali būti reiškiami priekaištai dėl šių klausimų nenagrinėjimo skundžiamame sprendime.

231. Todėl abu kaltinimai yra bet kuriuo atveju nepagrįsti.

232. Iš tikrųjų *British Steel* turėjo akivaizdų interesą patenkinti savo kintančius nesriegiuotų vamzdžių poreikius. Tačiau tai nepateisina to, jog poreikiams patenkinti buvo pasirinkta sutartinė konstrukcija, kuri *de facto* panaikino konkurenciją tarp tiekėjų ir, be to, saugojo *British Steel* nuo potencialios konkurencijos iš šių tiekėjų pusės galutinių produktų rinkoje.

76 — Šiuos kaltinimus ji gindamasi vis dėlto pareiškė savo atsakyme į pranešimą apie kaltinimus (ieškininio pareiškimo 12 priedas, p. 19, 22 ir 23).

233. Rėmimasis *British Steel* derybine galia sudarant tiekimo sutartis taip pat nėra įtikinamas, nes ši galia nekeičia nagrinėjamų tiekimo sąlygų neteisėtumo. Be to, net jei *British Steel* ir turėjo tokią galią, vargu ar ji būtų galėjusi pasinaudoti ja apeliantei nusprendus su *British Steel* užmegzti sutartinius santykius.

234. Trečiasis kaltinimas, kuriuo remdamasi apeliantė teigia, jog tiekimo sutarties 4 straipsnis negali būti suprantamas taip, kad dėl iš anksto nustatyto tiektinų ir pirktinų nesriegiuotų vamzdžių kiekio jis buvo privalomas abiem šalims, nėra pagrindžiamas jokiais faktais. Komisija teisingai pareiškė, jog apeliantės nuoroda į savo atsakymą į pranešimą apie kaltinimus [77] šio kaltinimo negali nepagrįsti. Tam taip pat negalima rasti jokio realaus pagrindo nei ieškininiame pareiškime, nei dublike pirmojoje instancijoje.

235. Taigi šis kaltinimas yra nepriimtinas, nes jis yra pareikštas pavėluotai, ir bet kuriuo atveju nepagrįstas, nes jis yra visiškai nemotyvuotas arba tai padaryta nepakankamai.

236. Ketvirtajame kaltinime yra pakartojamas jau septintajame apeliacinio skundo pagrinde išsakytas (ir šios išvados 225 ir 226 punktuose atmestas) argumentas, jog prieš tiekimo sutarties pasirašymą sudaryto keturių Europos gamintojų horizontalaus susitarimo egzistavimo faktas nebuvo įrodytas. Todėl šis kaltinimas yra nepagrįstas.

237. Penktajam kaltinimui, kuriame apeliantė teigia, kad Pirmosios instancijos teismas neatskleidė, kaip tiekimo sutartyje įtvirtinta kainų apskaičiavimo formulė įgyja tariamą antikonkurencinį poveikį, prieštarauja skundžiamo sprendimo 181 ir 188–191 punktai, kuriuose Pirmosios instancijos teismas teigia, jog taikant šią formulę visi trys tiekėjai gaudavo tikslius duomenis apie kiekvieno *British Steel* suteiktų nesriegiuotų vamzdžių kainų svyravimo kryptį, jo laikotarpį ir apimtį. Be to, ši formulė lėmė tai, jog *British Steel* tiekėjai nebeturėjo jokio intereso konkuruoti Jungtinės Karalystės rinkoje nesriegiuotų vamzdžių kainų srityje. Tokia konkurencija galbūt būtų lėmusi šių vamzdžių kainos kritimą, o dėl to būtų sumažėjusi ir šių gamintojų *British Steel* tiekiamų nesriegiuotų vamzdžių kaina [78].

77 — Ieškininio pareiškimo 12 priedas, p. 21 ir 22.

78 — Žr. skundžiamo sprendimo 181 punktą, kuriame nurodomas pirmojoje instancijoje ginčyto sprendimo 153 punktas.

238. Todėl dėl aiškaus argumentavimo stokos penktasis kaltinimas yra akivaizdžiai nepagrįstas.

F — *Dėl devintojo ir dešimtojo apeliacinio skundo pagrindų, pagrįstų:*

— *EB 81 straipsnio pažeidimu ir motyvų nenurodymu vertinant Komisijos veiksmus taikant Reglamento Nr. 17 15 straipsnį ir baudų apskaičiavimo metodo gaires*[79] Dalmine *priskiriamo pažeidimo sunkumo vertinimo kontekste*

239. Tas pats pasakytina apie šeštąjį kaltinimą. Nors apeliantė ir gali teigti, jog keitimasis informacija apie kainas, kiek tai susiję su *premium* OCTG vamzdžiais – produktu, kuriuo ji negalėjo prekiauti Jungtinės Karalystės rinkoje dėl patentinės apsaugos, jai nebuvo svarbus, tai nekeičia to, jog ši informacija vis dėlto buvo reikšminga jos su standartiniais OCTG vamzdžiais susijusioje (ribotoje) veikloje šioje rinkoje. Šios žinios jai faktiškai suteikė galimybę derinti savo produkto kainas Jungtinės Karalystės rinkoje.

— *EB 81 straipsnio pažeidimu ir motyvų nenurodymu vertinant Komisijos veiksmus taikant Reglamento Nr. 17 15 straipsnį ir baudų apskaičiavimo metodo gaires pažeidimo trukmės ir lengvinančių aplinkybių vertinimo kontekste*

240. Septintasis kaltinimas yra paprasčiausias neargumentuotas teiginys. Negalima išimti vieno sprendimo punkto (189) iš bendro konteksto ir tada šiame punkte suformuluotą Pirmosios instancijos teismo išvadą vadinti „apodiktiška ir nesuprantama“, kai ši išvada yra aiškiai pagrindžiama paskesniuose skundžiamo sprendimo punktuose. Todėl šis neargumentuotas kaltinimas yra laikytinas akivaizdžiai nepagrįstu.

1. Apeliantės kaltinimai

242. Iš išsamių apeliantės argumentų, grindžiančių jos devintąjį apeliacinio skundo pagrindą, reikia atskirti tris pagrindinius kaltinimus:

a) Pirmosios instancijos teismas klaidingai nusprendė, jog nagrinėjamos rinkos

241. Aštuntajame kaltinime pakartojami kaltinimai, kuriuos apeliantė reiškė grįsdama savo šeštąjį apeliacinio skundo pagrindą. Įvertinęs pastaruosius kaltinimus, siūlau ir šį kaltinimą pripažinti nepagrįstą.

79 — Baudų, skiriamų pagal Reglamento Nr. 17 15 straipsnio 2 dalį ir EAPB sutarties 65 straipsnio 5 dalį, nustatymo metodo gairės (OL C 9, 1998, p. 3).

dydis yra vienintelis objektyvus kriterijus, į kurį būtina atsižvelgti vertinant pažeidimo sunkumą;

— todėl Pirmosios instancijos teismas klaidingai nusprendė, jog nagrinėjamos rinkos dydis yra tik vienas iš galimų vertinimo kriterijų [80],

b) Pirmosios instancijos teismas klaidingai nusprendė, jog Komisija neteisingai taikė baudų apskaičiavimo metodo gairių (toliau – gairių) 1 punkto A skirsnį;

— Pirmosios instancijos teismo išvada, jog „įmonei dėl konkurencijos teisės pažeidimo paskirtos baudos dydis turi būti proporcingas pažeidimui, vertinant jį kaip visumą, ypač atsižvelgiant į jo sunkumą“ [81], yra visiškai neobjektyvi tautologija.

c) Pirmosios instancijos teismas klydo neatsižvelgdamas į susitarime dalyvavusių įmonių veiksmus ir šių įmonių dydį apskaičiuojant baudą.

244. Grįsdama savo antrąjį kaltinimą apeliantė iš esmės pateikia šiuos argumentus:

— remiantis gairėmis, pažeidimo sunkumas vertinamas atsižvelgiant į tris kriterijus – jo pobūdį, realią įtaką rinkai, kiek tai įmanoma nustatyti, ir atitinkamos geografinės rinkos dydį,

243. Pirmąjį kaltinimą grindžiančius apeliantės argumentus galima apibendrinti taip:

— pirmiausia Pirmosios instancijos teismas, nuspręsdamas, kad pažeidimas buvo padarytas sudarant tarp Europos gamintojų susitarimą dėl rinkų pasidalijimo, klaidingai įvertino jo pobūdį,

— nagrinėjamos rinkos dydis yra vienintelis objektyvus kriterijus, į kurį gali būti atsižvelgta vertinant pažeidimo sunkumą. Todėl kiekvienas sprendimas dėl pažeidimo sunkumo pirmiausia turi būti grindžiamas atsižvelgiant į šį kriterijų,

80 — Skundžiamo sprendimo 259 punktas.

81 — Skundžiamo sprendimo 259 punktas.

— antra, Pirmosios instancijos teismas klaidingai rėmėsi ginčijamo sprendimo 68 konstatuojamojoje dalyje numatyta dalyvaujančių gamintojų rinkos dalių apžvalga [82], nes ši apžvalga negalėjo būti reikšminga vertinant tariamo pažeidimo poveikį nagrinėjamoms produktų rinkoms,

— trečia, Pirmosios instancijos teismas, vertindamas Komisijos tvirtinimą, kad nagrinėjamu atveju buvo padarytas „labai sunkus“ pažeidimas, klaidingai neatsižvelgė į tai, jog nagrinėjamos teritorinė ir produktų rinkos nėra labai didelės,

— galiausiai Pirmosios instancijos teismas visiškai nepagrindė savo išvados, jog Komisija minėtą pažeidimą teisingai kvalifikavo kaip labai sunkų. Todėl jo įvertinimas dėl paskirtos baudos yra nepagrįstas.

245. Trečiasis kaltinimas yra iš esmės grindžiamas šiais argumentais:

— vertindamas Komisijos paskirtas baudas Pirmosios instancijos teismas klaidingai neatsižvelgė į pažeidimą padariusių įmonių dydį, kuris matomas iš jų pajamų. Bauda, kuri labai didelei bendrovei yra maža, mažesnės bendrovės atveju gali labai lengvai peržengti 10 % viršutinę ribą ar būti neproporcingai didelė. Šį argumentą apeliantė grindžia gairių 1 punkto A skirsnio šeštąja pastraipa [83],

— be to, Pirmosios instancijos teismas neatsižvelgė į *Dalmine* argumentus, jog baudos dydis yra neproporcingas jos pajamoms, gautoms iš nagrinėjamų produktų pasaulinėje rinkoje, Bendrijos rinkoje ir Prancūzijos, Vokietijos, Italijos bei Jungtinės Karalystės rinkose [84];

— „pastebimas poveikis Bendrijos rinkai“ skundžiamo sprendimo 290 punkto prasme, apeliantės nuomone, turi būti vertinamas ne tik pagal rinkos dydį, bet pirmiausia pagal realų pažeidimo poveikį konkurencijos santykiams. Tačiau

82 — Skundžiamo sprendimo 296 punktas.

83 — Šioje pastraipoje numatyta: „Kai kuriais atvejais reikia diferencijuoti baudų dydžius, numatytus kiekvienoje iš trijų kategorijų, tam, kad būtų atkreiptas dėmesys į kiekvienos konkuruojančios įmonės nusikalstamos veikos specifinę svarbą ir tikrąją įtaką konkurencijai, ypač tada, kai labai skiriasi tokius pačius pažeidimus darančių įmonių dydis.“

84 — Atkartota skundžiamo sprendimo 320 punkte.

apskaičiuojant baudos dydį ir nagrinėjant proporcingumo klausimą reikia atsižvelgti į dalyvaujančios bendrovės atitinkamą pajamų dydį,

— galiausiai apeliantė nepritaria Pirmosios instancijos teismo išvadai, jog vieną kartą nustačius, kad įmonė su savo konkurentais dalyvavo susitarime dėl rinkų pasidalijimo, apskaičiuojant baudą nėra būtina atsižvelgti į aplinkybę, jog ši įmonė rinkoje nesilaikė su savo konkurentais sutarto elgesio modelio.

246. Dešimtąjį apeliacinio skundo pagrindą sudaro keturi kaltinimai:

— Pirmosios instancijos teismas klaidingai nepastebėjo, kad Komisija ginčijamame sprendime nenurodė, kodėl ji neatsižvelgė į apeliantės pateiktus argumentus dėl švelninančių aplinkybių,

— Pirmosios instancijos teismai klaidingai neatsižvelgė į apeliantės argumentus, kad jos vaidmuo sudarant susitarimus dėl rinkų pasidalijimo buvo ribotas ir kad ji šių susitarimų laikėsi tik iš dalies,

— be to, apeliantė laikosi nuomonės, jog Pirmosios instancijos teismas klaidingai nepripažino lengvinančia aplinkybe to, kad ji nedelsiant nutraukė savo neteisėtus veiksmus Komisijai ėmusis pirmųjų tyrimo veiksmų,

— galiausiai *Dalmine* bendradarbiavimą administracinėje procedūroje Pirmosios instancijos teismas tik iš dalies pripažino lengvinančia aplinkybe.

2. Komisijos argumentai

247. Komisija laiko visą devintąjį apeliacinio skundo pagrindą nepagrįstu.

248. Dėl pirmojo kaltinimo ji nurodo, jog pati gairių formuluotė prieštarauja prielaidai, kuria apeliantė grindžia savo argumentą, jog nustatant pažeidimo sunkumą nagrinėjamos rinkos dydis yra vienintelis objektyvus ir

todėl lemiamas kriterijus. Gairių 1 punkto A skirsnis nepalieka abejonių, jog rinkos dydis yra tik vienas vertinimo kriterijus, į kurį reikia atsižvelgti: „vertinant pažeidimo sunkumą reikia atsižvelgti į jo pobūdį, realią įtaką rinkai, kur tai gali būti įvertinta, ir atitinkamos geografinės rinkos dydį".

249. Dėl antrojo kaltinimo Komisija pažymi, jog pirmasis jį grindžiantis apeliantės argumentas, kad Komisija nepakankamai įrodė, jog pažeidimo tikslas buvo rinkų pasidalijimas, yra atmestinas, nes pirmojoje instancijoje apeliantė šios išvados neginčijo [85].

250. Priekaištas dėl to, jog Pirmosios instancijos teismas, siekdamas pagrįsti pažeidimo realų poveikį rinkos santykiams, savo sprendimo 296 punkte klaidingai rėmėsi ginčijamo sprendimo 68 konstatuojamojoje dalyje pateikta lentele, yra klaidinantis, nes šiame sprendimo punkte nėra kalbama apie pažeidimo poveikio rinkai nustatymą, o nagrinėjamas klausimas, ar apskaičiuojant baudą reikia atsižvelgti į įmonės veiksmus ir jos dydį.

251. Be to, teismų praktika [86], kuria rėmėsi apeliantė, nepagrindžia jos argumento, jog vertindama pažeidimo sunkumą Komisija visais atvejais privalo tikrinti šio pažeidimo poveikį rinkai.

252. Neįtikinamas yra ir argumentas, jog skundžiamo sprendimo 263 punktas yra prieštaringas, nes Pirmosios instancijos teismas vienu atveju aiškiai atsižvelgė į (didelę) geografinę rinką, o kitu atveju – į ginčijamo sprendimo 1 straipsnyje nurodytą standartinių OCTG vamzdžių ir transportavimo vamzdžių projektams rinką, kuri sudaro tik mažą visos OCTG vamzdžių ir besiūlių transportavimo vamzdžių rinkos dalį.

253. Toliau Komisija nurodo, kad ji deramai atsižvelgė į pastarąją aplinkybę apskaičiuodama baudos dydį (10 milijonų eurų), kaip tai nustatė ir Pirmosios instancijos teismas.

254. Dėl trečiojo kaltinimo Komisija nurodo, kad, remiantis gairėmis [87], skirdama baudą, ji

85 — Šiuo klausimu žr. šios išvados 118–128 punktus.

86 — 1999 m. liepos 9 d. Sprendimas *Komisija prieš Anic* (C-49/92 P, Rink. p. I-4125, 99 punktas) ir sprendimas *CMA CGM ir kt. (FETTCSA) prieš Komisiją* (nurodytas 58 išnašoje, 264 punktas).

87 — Žr. gairių 1A punkto šeštąją pastraipą (nurodyta 79 išnašoje).

gali, tačiau neprivalo, atsižvelgti į skirtingus pažeidime dalyvavusių įmonių dydžius.

255. Bet kuriuo atveju Pirmosios instancijos teismas, įgyvendindamas savo neribotą kompetenciją vertinti paskirtų baudų dydį, taip pat nemanė esant būtina tiksliau atsižvelgti į atitinkamų įmonių dydžius [88].

256. Nėra jokio pagrindo, kodėl apeliantės pateikti duomenys apie nagrinėjamų produktų pardavimą turėtų parodyti, jog paskirta bauda yra neproporcingai didelė. Tą patį galima pasakyti apie tariamą Komisijos pareigą suderinti baudos dydį su kartelyje dalyvavusios bendrovės pajamomis.

257. Argumentai, kuriuos apeliantė išvedė iš savo veiksmų įgyvendinant susitarimą dėl rinkų pasidalijimo, prieštaravo kaltinimams, kuriuos ji nurodė grįsdama dešimtąjį apeliacinio skundo pagrindą. Būtent į tai atsižvelgiant Komisija ir siūlo juos vertinti.

258. Komisija nagrinėja vos keturis kaltinimus, nurodytus grindžiant dešimtąjį apeliacinio skundo pagrindą.

259. Pirmasis kaltinimas, jos nuomone, yra nepagrįstas, nes pats Pirmosios instancijos teismas, įgyvendindamas savo neribotą turinio vertinimo kompetenciją, skundžiamo sprendimo 327 ir paskesniuose punktuose aiškiai nurodė, kodėl aplinkybės, kuriomis rėmėsi apeliantė, negali būti pripažintos lengvinančios.

260. Be to, kaip Komisija teigė savo triplike, ji nėra įpareigota motyvuodama savo sprendimą pareikšti nuomonės dėl argumentų, kuriuos apeliantė pateikė tyrimo fazėje dėl lengvinančių aplinkybių taikymo [89].

261. Dėl antrojo kaltinimo, kad Pirmosios instancijos teismas skundžiamame sprendime, pažeisdamas gaires, nepakankamai atsižvelgė į tai, jog apeliantė realiuose rinkos santykiuose nesilaikė su savo konkurentais sudaryto susitarimo, Komisija nurodo, jog šios gairės Pirmosios instancijos teismui nėra privalomos.

262. Prieštaraudama trečiajam kaltinimui Komisija teigia, jog Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 331 ir 332 punktuose teisingai nusprendė, kad

88 — Šiuo klausimu Komisija nurodo skundžiamo sprendimo 284–287 punktus.

89 — Šiuo klausimu Komisija nurodo 2003 m. rugsėjo 18 d. Sprendimą *Volkswagen prieš Komisiją* (C-338/00 P, Rink. p. I-9189, 127 punktas).

Komisijai pradėjus 1994 m. gruodžio 1 ir 2 d. patikrinimus, pažeidimo arba jau galbūt nebuvo, arba jis buvo ką tik nutrauktas. Todėl nuoroda į tai, jog apeliantė nutraukė pažeidimą Komisijai ėmusis pirminių tyrimo veiksmų, negali pateisinti paskirtos baudos sumažinimo.

3. Vertinimas

264. Prieš vertinant devintąjį ir dešimtąjį apeliacinio skundo pagrindus reikia pateikti keletą pirminių pastabų.

263. Ketvirtasis kaltinimas, Komisijos nuomone, yra nepagrįstas, nes:

— *Dalmine* vykstant tyrimui bendradarbiavo daug mažiau nei *Vallourec*, su kuria ji save lygina,

265. Norėčiau priminti, jog egzistuoja esminis skirtumas tarp, viena vertus, Komisijos pareigų skiriant baudas ir motyvuojant jų skyrimą EB konkurencijos teisės normų pažeidimus nustatančiame sprendime ir, kita vertus, Pirmosios instancijos teismo pareigų įgyvendinant neribotą kompetenciją, remiantis Reglamento Nr. 17 17 straipsniu, vertinti Komisijos skiriamas baudas ir delspinigius.

— apeliantė neskiria savo pozicijos atsakant į Komisijos klausimus ir reaguojant į (vėlesnį) pranešimą apie kaltinimus. Apeliantei jau buvo „atlyginta“ 20 % sumažinant baudos dydį už jos bendradarbiavimą, t. y. pranešime apie kaltinimus nurodytų faktų neginčijimą. Atsižvelgiant į tai reikia vertinti skundžiamo sprendimo 345 punktą.

266. Remiantis nusistovėjusia teismų praktika, nustatant baudos dydį Komisija yra įpareigota taikyti gairėse numatytą baudų apskaičiavimo metodą. Gairių, kurios, laikantis Sutarties, turi sukonkretinti kriterijus, kuriais Komisija ketina remtis naudodamasi savo diskrecija, priėmimas lemia tokios diskrecijos apribojimą, nes Komisija privalo

laikytis sau pačiai nustatytų gairių [90]. Ši teismų praktika paremta bendruoju piliečių teisėtų lūkesčių principu.

267. Kita vertus, motyvuojant savo sprendimą Komisijai nedraudžiama aiškiai įvertinti visų argumentų, kuriuos atitinkamos įmonės pateikė tyrimo procese [91]. Vykdant EB 253 straipsnyje numatytą motyvavimo pareigą, sprendimo motyvavimas pirmiausia turi suteikti fiziniam ar juridiniam asmeniui, kuriam šis sprendimas skirtas, galimybę sužinoti, kokiais faktais ir aplinkybėmis remiantis yra imamasi atitinkamų priemonių, kad reikiamu atveju šis asmuo galėtų ginti savo teises ir įvertinti sprendimo pagrįstumą, ir, antra, jis leidžia Bendrijos teismams įgyvendinti jiems priklausančią teisėtumo kontrolės kompetenciją [92].

268. Įgyvendindamas savo neribotą vertinimo kompetenciją, Pirmosios instancijos teismas, priimdamas sprendimą dėl baudos ar delspinigių dydžio pagrįstumo, neturi pareigos vadovautis gairėmis, kurios yra privalomos ją priėmusiai Komisijai naudojantis savo diskrecija [93]. Į tai turi būti atsižvelgta apeliacinėje instancijoje vertinant Pirmosios instancijos teismo sprendimus dėl baudų skyrimo.

269. Tačiau iš Pirmosios instancijos teismo galima reikalauti pareikšti nuomonę dėl argumentų, kurie jam buvo pateikti ginčijant sprendime numatytą baudą.

270. Galiausiai reikia priminti, jog Teisingumo Teismas, apeliacinėje instancijoje vertindamas Pirmosios instancijos teismo pasvarstymus priimant sprendimą dėl baudos dydžio, elgiasi atsargiai [94]. Tačiau tai nekeičia to, jog jis privalo koreguoti atitinkamus Pirmosios instancijos teismo sprendimus, jei pastarieji priimami remiantis akivaizdžiai iškraipytais faktais [95] arba jei Pirmosios instancijos teismas padaro teisės klaidą [96].

271. Dabar pereinu prie devintojo apeliacinio skundo pagrindo vertinimo ir iš karto konstatuoju, jog pirmasis šį apeliacinio

90 — Be kita ko, 2003 m. liepos 9 d. Sprendimas *Archer Daniels Midland ir Archer Daniels Midland Igredients prieš Komisiją* (T-224/00, Rink. p. II-2597, 182 ir 183 punktai bei ten nurodyta plati teismų praktika).

91 — Be kita ko, 1998 m. gegužės 14 d. Sprendimas *Mayr-Melnhof Kartongesellschaft prieš Komisiją* (T-347/94, Rink. p. II-1751, 42 punktas) ir 1999 m. balandžio 20 d. Sprendimas *Limburgse Vinyl Maatschappij ir kt. prieš Komisiją*, dar vadinamas „*PVC II*“ (T-305/94–T-307/94, T-313/94–T-316/94, T-318/94, T-325/94, T-328/94–T-329/94 ir T-335/94, Rink. p. II-931, 386–388 punktai bei ten nurodyta teismų praktika).

92 — Be kita ko, 1998 m. rugsėjo 16 d. Sprendimas *ICC prieš Komisiją* (T-28/95, Rink. p. II-3597, 125 punktas) ir 2004 m. sausio 14 d. Sprendimas *Fleuren Compost prieš Komisiją* (T-109/01, Rink. p. II-127, 119 punktas bei ten nurodyta (plati) teismų praktika).

93 — 2003 m. spalio 21 d. Sprendimas *General Motors ir Opel Nederland prieš Komisiją* (T-368/00, Rink. p. II-4491, 188 punktas).

94 — Be kita ko, sprendimas *Volkswagen prieš Komisiją* (nurodytas 89 išnašoje, 151 punktas).

95 — Toks pavyzdys pateiktas sprendime *Aalborg Portland A/S ir kt. prieš Komisiją* (nurodytas 70 išnašoje, 384–387 punktai).

96 — Pavyzdžiui, žr. mano 2006 m. sausio 19 d. Išvadą byloje *Komisija prieš SGL Carbon* (C-301/04 P, Rink. p. I-5915, 63–70 punktai).

skundo pagrindą grindžiantis kaltinimas yra akivaizdžiai nepagrįstas. Pirmosios instancijos teismui negali būti reiškiami priekaištai dėl to, jog jis klaidingai įvertino tai, kaip Komisija taikė gaires, nes pagal aiškią gairių 1 punkto A skirsnio pirmosios pastraipos formuluotę nustatant pažeidimo sunkumą reikia atsižvelgti ne tik į atitinkamos geografinės rinkos dydį, bet ir į pažeidimo pobūdį bei jo realų poveikį rinkai, kiek tai įmanoma padaryti. Iš gairių formuluotės taip pat nematyti, kad su rinkos dydžiu susijusiam kriterijui turėtų būti skirtas ypatingas dėmesys.

272. Dėl pirmos antrojo kaltinimo dalies pritariu Komisijos nuomonei, jog ji yra nepriimtina. Čia apeliantė pateikia argumentą, kuris nebuvo pareikštas pirmojoje instancijoje ir dėl kurio aš jau anksčiau savo išvadoje nusprendžiau [97], kad jis yra atmestinas kaip nepriimtinas.

273. Antrą antrojo kaltinimo dalį aš laikau šiek tiek mįslinga. Šioje dalyje apeliantė ginčija skundžiamo sprendimo 296 punktą. Šis punktas yra susijęs su Pirmosios instancijos teismo vertintu apeliantės argumentu, jog Komisija, apskaičiuodama baudą, klaidingai nedarė skirtumo tarp įmonės dydžio ir jos dalyvavimo darant pažeidimą.

274. Tačiau šios kaltinimo dalies turinį sudaro priekaištas, jog Pirmosios instancijos teismas, tikrindamas, kaip Komisija taikė gaires, neteisingai patikrino, ar ji tinkamai atsižvelgė į „realų poveikį rinkai“ kaip kriterijų nustatant pažeidimo sunkumą.

275. Šį patikrinimą Pirmosios instancijos teismas atliko 258 ir 272 punktuose. Kriterijui „realus poveikis rinkai“ ypač svarbūs yra 264–268 punktai.

276. Šiuose punktuose Pirmosios instancijos teismas pirmiausia nustato, jog Komisija savo sprendime [98] išsamiai išnagrinėjo ribotas pažeidimo pasekmes rinkai nurodydama, kad abu produktų tipai, kurių atžvilgiu buvo padarytas pažeidimas, sudarė tik 19 % viso Bendrijos besiūlių OCTG ir transportavimo vamzdžių suvartojimo ir kad dėl technologinio progreso dalis besiūlių vamzdžių poreikių gali būti patenkinta pakeičiant juos virintais vamzdžiais (264 punktas).

97 — Šios išvados 118–128 punktai.

98 — Ginčijamo sprendimo 160 konstatuojamoji dalis.

277. Vėliau Pirmosios instancijos teismas aprašo išvadas, kurias iš to padarė Komisija, apskaičiuodama baudos dydį pagal pažeidimo sunkumą [99] ir paskirdama 10 milijonų eurų baudą, nors remiantis gairėmis bauda galėjo siekti 20 ar daugiau milijonų eurų (265 punktas).

278. Skundžiamo sprendimo 267, 268 punktuose Pirmosios instancijos teismas nurodo, jog iš Komisijos sprendimo išplaukia [100], kad nesudarius draudžiamų susitarimų būtų egzistavusi pasaulinė rinka OCTG vamzdžiams ir Europos rinka transportavimo vamzdžiams. Sprendimo adresatų veiksmų tikslas, o tam tikru mastu ir poveikis buvo kitų įmonių pašalinimas iš nacionalinės rinkos, įskaitant keturių didžiausių Europos Bendrijos valstybių narių rinkas [101]. Iš to išplaukia, kad kalbama apie „labai sunkų pažeidimą".

279. Čia trumpai pateikiamos skundžiamo sprendimo ištraukos neabejotinai įrodo, kad Pirmosios instancijos teismas išsamiai nagrinėjo, ar Komisija, savo sprendime vertindama pažeidimo sunkumą, patikrino jo realų poveikį rinkoje ir ar iš šio tyrimo ji galėjo padaryti išvadą, kad buvo padarytas „labai sunkus pažeidimas".

280. Šiuo pagrindu Pirmosios instancijos teismas teisingai nusprendė, kad *Dalmine* pateiktos aplinkybės – standartinių ir *premium* OCTG vamzdžių dalis visoje gręžimo ir transportavimo vamzdžių rinkoje, ribotas *Dalmine* standartinių OCTG vamzdžių pardavimas ir dėl suvirintų vamzdžių didėjanti konkurencija – negalėjo pakeisti Komisijos išvados dėl pažeidimo sunkumo.

281. Todėl iš sprendimų *Komisija prieš Anic ir CMA CGM ir kt. (FETT CSA) prieš Komisiją* [102] kildinami apeliantės argumentai, nors jie ir atitinka faktines aplinkybes, yra nepagrįsti, nes Komisija tinkamai patikrino realų pažeidimų poveikį rinkai, o Pirmosios instancijos teismas iš to padarė teisingą išvadą, kad ji pagrįstai konstatavo „labai sunkaus" pažeidimo padarymo faktą.

282. Todėl ši antrojo kaltinimo dalis yra nepagrįsta.

283. Nepagrįsta yra ir trečioji antrojo kaltinimo dalis, kuria ginčijama tai, kad tiek Komisija savo sprendime, tiek Pirmosios instancijos teismas savajame, tikrindami fak-

99 — Ginčijamo sprendimo 162 konstatuojamoji dalis.

100 — Ginčijamo sprendimo 35 ir 36 konstatuojamosios dalys.

101 — Ginčijamo sprendimo 53–57 konstatuojamosios dalys.

102 — Nurodyta 58 pastraipoje.

tines aplinkybes, remdamiesi trečiuoju gairių kriterijumi – „nagrinėjamos rinkos geografinis dydis“ – padarė prieštaringas išvadas.

284. Dėl šio kriterijaus Komisija ir Pirmosios instancijos teismas galėjo paprasčiausiai nurodyti, jog su keturių didžiausių valstybių narių rinkomis susijęs pažeidimas apima „plačią geografinę rinką“.

285. Apeliantės nuomonė, jog egzistuoja prieštaravimas tarp šių išvadų ir nuorodos, jog su pažeidimu susiję produktai sudarė tik 19 % visos OCTG ir transportavimo vamzdžių rinkos, yra identiška obuolių ir kriaušių lyginimui.

286. Nagrinėjamos geografinės rinkos, kurioje buvo padarytas pažeidimas, apibrėžimas nėra susijęs su produktų rinkų, kurios buvo pažeidimo objektai ir kurias šie pažeidimai paveikė, apibrėžimu.

287. Paskutinę iš keturių trečiojo kaltinimo dalių (apeliantės vaidmuo ir elgesys sudarant susitarimus ir jų laikantis kaip baudos apskaičiavimo faktorius) nagrinėsiu dešimtojo apeliacinio skundo pagrindo, pagrįsto panašiu argumentu, kontekste.

288. Pirmoje dalyje apeliantė teigia, jog Komisija ir Pirmosios instancijos teismas skiriamos baudos dydį turėjo diferencijuoti pagal pažeidime dalyvavusių įmonių dydžius.

289. Pirmasis klausimas, kuris šiuo atveju kyla, yra toks: ar iš gairių 1 punkto A skirsnio šeštosios pastraipos [103] išplaukia tokia Komisijos diferencijuoto vertinimo pareiga, kurios laikymąsi turėjo patikrinti Pirmosios instancijos teismas.

290. Į šį klausimą reikia atsakyti neigiamai, nes atitinkamos gairių ištraukos formuluotė yra aiškiai fakultatyvi: „<...> turėtų tam tikrais atvejais <...>“.

291. Tą pačią išvadą padarė ir Pirmosios instancijos teismas, skundžiamo sprendimo 282 punkte konstatuodamas, jog baudų

103 — Atkartota 83 išnašoje, nurodyta 79 išnašoje.

vertinimas atsižvelgiant į konkrečios įmonės dydį yra ne visada būtinas baudų apskaičiavimo etapas, kurį Komisija pati sau nustatė. Vėliau Pirmosios instancijos teismas, remdamasis gausia teismų praktika [104], primena, jog apskaičiuodama baudos dydį Komisija turi didelę diskreciją.

292. Todėl argumentas, jog Komisija savo sprendime baudų dydžius turėjo vertinti diferencijuotai, o Pirmosios instancijos teismas – patikrinti tokį vertinimą, mano nuomone, yra nepagrįstas.

293. Kitose dviejose šio kaltinimo dalyse apeliantė ginčija Pirmosios instancijos teismo motyvus dėl jai paskirtos baudos dydžio. Iš esmės ji priekaištauja dėl to, kad Pirmosios instancijos teismas, pažeisdamas proporcingumo principą, neatsižvelgė į tai, jog ji pagal savo apyvartą, personalo skaičių ir buhalterinį balansą yra daug mažesnė nei kitos pažeidime dalyvavusios įmonės.

294. Dėl šių aspektų vertinimo nurodau savo pirmines pastabas šios išvados 268 ir 270 punktuose.

295. Pirmiausia iš to išplaukia, jog nagrinėdamas proporcingo baudos dydžio klausimą Pirmosios instancijos teismas neprivalo atsižvelgti į gaires. Net jei Komisija ir būtų įpareigota į jas atsižvelgti, tai neturėtų jokios įtakos Pirmosios instancijos teismo vertinimui.

296. Antra, iš ten minėtų pirminių pastabų matyti, jog Teisingumo Teismas gali koreguoti atitinkamą Pirmosios instancijos teismo vertinimą tik tada, jei jis atliekamas remiantis akivaizdžiai iškraipytais faktais arba jei Pirmosios instancijos teismas padaro teisės klaidą.

297. Atitinkamuose skundžiamo sprendimo punktuose Pirmosios instancijos teismas pirmiausia nustatė, jog *Dalmine* yra „stambi bendrovė“ (286 punktas), ir vėliau nurodė, jog jai paskirta bauda yra daug mažesnė už Reglamento Nr. 17 15 straipsnio 2 dalyje numatomą viršutinę 10 % apyvartos ribą (287 punktas).

298. Paskesniuose skundžiamo sprendimo punktuose (288–296) taip pat nėra akivaizdžių motyvavimo klaidų.

299. Galiausiai priekaištas, kad Pirmosios instancijos teismas klaidingai neatsižvelgė į skundžiamo sprendimo 320 punkte pateiktą apeliantės argumentą, šioje situacijoje yra

104 — Be kita ko, 1996 m. kovo 25 d. Teisingumo Teismo nutartis *SPO ir kt. Prieš Komisiją* (C-137/95 P, Rink. p. I-1611, 54 punktas) ir sprendimas *„PVC II“* (nurodytas 91 išnašoje, 465 punktas).

netinkamas. Šiuo argumentu apeliantė norėjo įrodyti, jog egzistavo tinkami pagrindai pripažinti švelninančias aplinkybes, tačiau nagrinėjamu atveju kalbama apie tai, ar Pirmosios instancijos teismas, vertinęs baudų dydį, privalėjo atsižvelgti į pažeidime dalyvavusių įmonių dydžius.

300. Be to, reikia pažymėti, kad apeliantė nepateikia argumentų, kodėl į jos 320 punkte nurodomus skaičius turėjo būti atsižvelgta atliekant baudos dydžio vertinimą.

301. Todėl konstatuoju, jog ir visas trečiasis devintojo apeliacinio skundo pagrindo kaltinimas yra nepagrįstas.

302. Tai, kad pirmasis dešimtojo apeliacinio skundo pagrindo kaltinimas yra akivaizdžiai nepagrįstas, matyti iš pirminių pastabų šios išvados 267 punkte: Komisija, motyvuodama savo sprendimą, neprivalėjo aiškiai įvertinti visų apeliantės argumentų.

303. Antrasis kaltinimas yra taip pat akivaizdžiai nepagrįstas. Pirmosios instancijos teismas, vadovaudamasis nusistovėjusia teismų praktika [105], teisingai nusprendė, jog iš apeliantės vaidmens ir elgesio sudarant sprendime nurodytus susitarimus bei jų laikantis negali būti kildinamos jokios lengvinančios aplinkybės, kurių pagrindu būtų galima sumažinti baudą.

304. Trečiasis kaltinimas yra taip pat akivaizdžiai nepagrįstas. Negalima kalbėti apie tai, kad pažeidimas buvo nutrauktas Komisijai ėmusis pirminių tyrimo veiksmų, kai pažeidime dalyvavusios įmonės, dar nepradėjus tokio tyrimo, buvo nusprendusios nutraukti pažeidimą. Pirmosios instancijos teismas nesielgė prieštaringai nustatydamas, jog pažeidimą padariusios įmonės buvo nusprendusios nutraukti bendradarbiavimą prieš Komisijai pradedant pirmuosius patikrinimus 1994 m. vasario 1 ir 2 dienomis. Todėl tarp šių dviejų įvykių nėra jokio priežastinio ryšio.

305. Tiek, kiek ketvirtasis kaltinimas pateiktas dėl Pirmosios instancijos teismo atlikto apeliantės ir *Vallourec* bendradarbiavimo Komisijos tyrime masto iki pranešimo apie kaltinimus įteikimo momento palyginimo, esu linkęs jį pripažinti nepriimtiną, nes jis susijęs su faktų nustatymu ir jų teisiniu vertinimu.

105 — Pirmosios instancijos teismas daug kartų patvirtino, kad šiuo atveju galioja griežti kriterijai. Be kita ko, žr. 1998 m. gegužės 14 d. Sprendimą *SCA Holding prieš Komisiją* (T-327/94, Rink. p. II-1373, 142 punktas) ir 9 išnašoje nurodytą sprendimą *„Cementas"* (1389 punktas).

306. Ketvirtasis kaltinimas yra nepagrįstas dar ir todėl, kad apeliantė iš skundžiamo sprendimo 345 punkto kildina argumentą, jog pranešime apie kaltinimus nurodytų faktinių aplinkybių neginčijimas pastebimai palengvino Komisijos užduotį. Į tai jau buvo atsižvelgta 20 % sumažinant paskirtą baudą.

VI — Bylinėjimosi išlaidos

307. Kadangi aš padariau išvadą, jog visas šis apeliacinis skundas yra nepagrįstas, siūlau bylinėjimosi išlaidas priteisti iš apeliantės.

VII — Išvada

308. Dėl pirmiau minėtų priežasčių siūlau Teisingumo Teismui:

— Atmesti visą apeliacinį skundą kaip nepagrįstą.

— Priteisti iš apeliantės bylinėjimosi išlaidas.